

Revista de l'INS Germans Vila Riera

L'ESQUITX

Especial 25 aniversari

Camprodon, abril de 2022

Equips directius

AFA

Curs	Director/a	Cap d'Estudis	Secretari/secretària
1996 / 97	Dani Puig	Gaspar Vila	Toni Pujals
1997 / 98	Carmina Martí	-	Toni Pujals
1998 / 99	Carmina Martí	-	Toni Pujals
1999 / 00	Pere Ignasi Isern	Carmina Martí	Toni Pujals
2000 / 01	Pere Ignasi Isern	Carmina Martí	Toni Pujals
2001 / 02	Pere Ignasi Isern	Carmina Martí	Toni Pujals
2002 / 03	Pere Ignasi Isern	Carmina Martí	Toni Pujals
2003 / 04	Pere Ignasi Isern	Carmina Martí	Toni Pujals
2004 / 05	Pere Ignasi Isern	Carles Oller	Gaspar Vila
2005 / 06	Pere Ignasi Isern	Carles Oller	Gaspar Vila
2006 / 07	Felip Pons	Montse Luengo	Lluís Ribas
2007 / 08	Felip Pons	Montse Luengo	Lluís Ribas
2008 / 09	Montse Luengo	Lluís Prat	Lluís Ribas
2009 / 10	Carles Teixidor	Cristina Llobart	Toni Pujals
2010 / 11	Carles Teixidor	Cristina Llobart	Toni Pujals
2011 / 12	Carme Aumatell	Lidia Cortada	Marta Bayer
2012 / 13	Carme Aumatell	Lidia Cortada	Marta Bayer
2013 / 14	Marta Bayer	Manela Vera	Antoni Pons
2014 / 15	Marta Bayer	Anna Barceló	Antoni Pons
2015 / 16	Marta Bayer	Anna Barceló	Antoni Pons
2016 / 17	Marta Bayer	Anna Barceló	Carme Aumatell
2017 / 18	Marta Bayer	Anna Barceló	Carme Aumatell
2018 / 19	Marta Bayer	Anna Barceló	Carme Aumatell
2019 / 20	Marta Bayer	Anna Barceló	Carme Aumatell
2020 / 21	Marta Bayer	Anna Barceló	Carme Aumatell
2021 / 22	Marta Bayer	Anna Barceló	Carme Aumatell

Curs	President/a
1996 / 97	Josep Cels
1997 / 98	Josep Cels
1998 / 99	Josep Pastoret
1999 / 00	Josep Pastoret
2000 / 01	Josep Pastoret
2001 / 02	Josep Pastoret
2002 / 03	Jesús Moreno
2003 / 04	Jesús Moreno
2004 / 05	Jesús Moreno
2005 / 06	Carme Plana
2006 / 07	Carme Plana
2007 / 08	Carme Plana
2008 / 09	M Rosa Roig
2009 / 10	M Rosa Roig
2010 / 11	Isabel Pérez
2011 / 12	Anna Xiva
2012 / 13	Anna Xiva
2013 / 14	Misael Arrizabalaga
2014 / 15	Misael Arrizabalaga
2015 / 16	Misael Arrizabalaga
2016 / 17	Judit Català
2017 / 18	Judit Català
2018 / 19	Albert Ibañez
2019 / 20	Albert Ibañez
2020 / 21	Xavier Collboni
2021 / 22	Joaquim Anton Botey

25 anys, que no és poca cosa!

Aquest exemplar de la revista L'Esquitx, de l'institut Germans Vila Riera de Camprodon, és un pèl especial. I diem especial perquè no és el típic i tòpic número de la revista que llegiu cada trimestre en què us expliquem què hem fet a l'institut: sortides, visites, projectes, opinions, entrevistes, plàstica, anglès, francès, català i castellà... i tot allò que dona un trimestre per explicar-vos.

Aquest número el volem dedicar a totes les persones que durant 25 anys han fet l'institut, des dels directors fins als alumnes, des del personal de serveis fins a les famílies, i segur que ens hem deixat algú...

Aquí hi llegireu una història de l'edifici, segurament allò més visible de portes enfora: el primer edifici, els mòduls antics, l'ampliació i, és clar, l'última adquisició que són els nous mòduls. També recordarem la figura d'en Pere Ignasi Isern, professor i director, a més d'amant de la natura i de l'entorn de la Vall de Camprodon, i una de les ànimes de l'ampliació i de tot l'institut.

Llegirem les paraules que els exdirectors i directores ens han volgut fer arribar, així com també les del personal docent i alumnat que durant un quart de segle han passat per aquí. També llegirem les paraules més institucionals de diferents responsables polítics i educatius, que ens esperonen a seguir endavant.

En tots els escrits hi hem percebut gratitud i confiança per una institució que s'ha consolidat a la vall com a referent educatiu per als joves que surten de primària i han de fer el trànsit cap als estudis postobligatoris i el món laboral. I és a ells a qui dediquem la part més visual de la revista: són les imatges dels estudiants que han ocupat les nostres aules durant vint-i-cinc promocions i que campen prop i lluny transmetent valors com la responsabilitat, l'esforç, la confiança i l'empatia.

Comissió 25 Anys

<i>Equips directius i AFA</i>	2
<i>Editorial i índex</i>	3
<i>Comissió 25 aniversari</i>	4
<i>Les lleis d'educació</i>	6
<i>Qui eren els germans Vila Riera?</i>	7
<i>Orígens de l'institut de secundària</i>	8
<i>L'ampliació</i>	10
<i>Enquesta</i>	14
<i>Salutacions</i>	15
<i>L'equip directiu</i>	22
<i>Directors i directores</i>	25
<i>Escola Dr. Robert</i>	30
<i>Professorat i PAS</i>	31
<i>AFA i pares</i>	49
<i>Alumnes</i>	50
<i>Alumnes de primària</i>	54
<i>Col·laboradors</i>	56
<i>Prevenició de riscos laborals</i>	58

Membres de la comissió

Manel Abella Plantés
Jordi Fàbregas Casulà
Elisabet Lázaro Vinyes
Raül Massanella Quiles
Gaspar Vila Teixidor

Aquesta és una edició especial de la revista L'Esquitx de l'Institut Germans Vila Riera amb motiu del seu 25è aniversari.

Consell redactor: Comissió 25 anys

Maquetació: Anna Sanz

Edició digital: 23 d'abril de 2022

Edició impresa: juny de 2022

Qui som?

- * Un centre públic d'educació secundària obligatòria nascut el curs 95-96.
- * Aplega bàsicament alumnes dels pobles de la Vall de Camprodon: Camprodon, Llanars, Molló, Sant Pau de Segúries, Setcases i Vilallonga de Ter.
- * Arrelat a l'entorn tant social i econòmic com natural.
- * Integrador de tot l'alumnat de qualsevol procedència.
- * Respectuós amb els diferents ritmes d'aprenentatge i amb assoliment personalitzat de les competències.

Per què celebrar-ho?

Perquè són 25 anys d'una educació pública de qualitat a prop de casa, en un centre en què es vol potenciar la relació entre alumnat, professorat i famílies per tal de buscar el màxim d'unitat d'acció educativa, potenciant també els canals d'informació amb tota la comunitat, amb especial atenció al Consell Escolar, on tothom té veu i vot, des de les famílies, passant per les institucions (ajuntaments), el professorat i l'alumnat. I amb un especial interès per l'arrelament al territori.

Actes de celebració del 25è aniversari

Els actes de celebració van començar el mes de juny de l'any 2021 i acabaran el juny de 2022

Juny 2021

Logotip

Elecció del millor logotip dels dissenys presentats pels alumnes de l'àrea optativa d'Educació visual i plàstica de 4t.

Disseny guanyador d'Emma Costa

Edició de 100 serigrafies commemoratives

La professora de l'institut i artista multidisciplinar GISELA ARIMANY

- PRUENCA rep l'encàrrec d'editar
- 100 litografies commemoratives
- dels 25 anys. El resultat de la seva
- experimentació són 100 serigrafies
- que són obres d'art originals i
- úniques.

Setembre 2021

Lliurament del porta entrepans commemoratiu

- Per conscienciar la comunitat educativa de la necessitat de reduir els embolcalls dels entrepans i coincidint amb la prohibició d'utilitzar paper d'alumini en el centre, a principi de curs, s'entrega un porta entrepans

commemoratiu a tot l'alumnat, professorat i membres del PAS.

Durant el curs 2021-22

Recepció als ajuntaments de la Vall

Visitem els diferents ajuntaments de la Vall de Camprodon per presentar-los els actes del 25è aniversari i lliurar-los una serigrafia commemorativa.

Wats App

Incorporació d'aquesta xarxa social com a nova eina de comunicació adreçada a exalumnes i públic en general (núm. 972 74 07 61).

Pàgina web del 25è aniversari

Hi reflectim la història d'aquests 25 anys amb fotografies, vídeos, la revista L'Esquix, escrits, etc.

Qüestionari als exalumnes

Qüestionari online adreçat als exalumnes per recollir dades, experiències, fotografies, anècdotes... Aquestes dades seran treballades

- pels alumnes de 3r a matemàtiques,
- concretament a estadística, i
- els resultats es publicaran en el
- número especial de la revista de
- l'institut que sortirà per Sant Jordi.
- <https://docs.google.com/forms/d/1xfQmR4CLfuvfiBeODPL2ozuZ4SPGogUA1XeQ6NqdwU4/edit?ts=61370504>

Exposició de fotografies

- Exposició retrospectiva de
- fotografies dels 25 anys de l'institut
- Germans Vila Riera. Tindrà lloc a
- Cal Marqués del 8 d'abril al 26 juny
- de 2022.

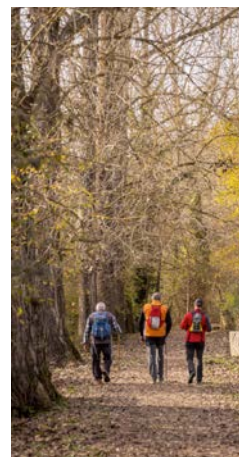
Número especial de la revista L'Esquix

- Aquest número sortirà per Sant
- Jordi amb col·laboracions del
- professorat, alumnat i altres
- membres de la comunitat
- educativa. Continuarà la història de
- l'institut, entrevistes, fotografies
- inèdites, articles d'opinió...

Caminada popular

- Caminada
- commemorativa
- del 25è aniversari.
- Tindrà lloc cap a
- final de curs i serà
- oberta a tothom que
- hi vulgui participar.
- El recorregut
- enllaçarà dos
- pobles de la Vall de
- Camprodon.

Acte de graduació dels alumnes

- En el decurs d'aquest acte
- s'entregaran les orles i els birrets a
- l'alumnat de 4t d'ESO.
- A aquest acte hi
- poden assistir els
- alumnes de l'institut i
- les famílies dels
- alumnes de 4t d'ESO.

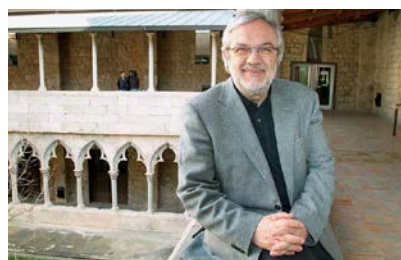
Concert de cloenda

- Concert de cloenda amb un
- grup musical local, encara per
- concretar, obert a tots els alumnes i
- exalumnes de l'institut.

Acte institucional de cloenda

- Hi seran convidades les màximes
- autoritats en matèria d'educació,
- tots els directors i directores de les
- escoles i instituts de la comarca,
- així com els alcaldes i alcaldesses i
- el President del Consell Comarcal.
- Farà una xerrada el filòsof i
- professor emèrit de la Universitat
- de Girona, Dr. Joan Manel del Pozo.
- www.joanmanueldelpozo.cat

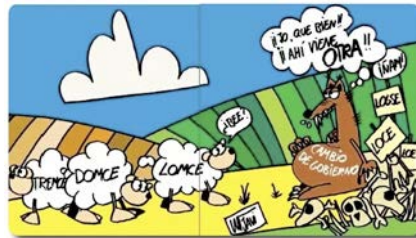
Les lleis d'educació

L'institut de Camprodon va néixer el curs 1996-97 amb la implantació de la **Llei Orgànica d'Ordenació General del Sistema Educatiu d'Espanya (LOGSE) de 1990**. Impulsada pel ministeri de Javier Solana (*govern del PSOE*), insistia en conceptes pedagògics com la comprensió, la integració i atenció a la diversitat, l'adaptació als alumnes amb necessitats educatives especials, la diferenciació dels continguts educatius en conceptes, procediments i actituds, la transversalitat, l'educació en valors i la preferència per metodologies actives i participatives.

Va estendre l'ensenyament obligatori des dels 6 fins als 16 anys (anteriorment estava establert fins als 14 anys). No obstant això, l'objectiu d'escolaritzar obligatòriament tots els joves de 15 i 16 anys no es va assolir fins al 1999, atesos els prolongats terminis d'implantació.

El 1996-97 va deixar d'impartir-se setè d'EGB per primer d'ESO i el 1997-98 el vuitè d'EGB va ser substituït pel segon d'ESO.

Des de llavors, hi ha hagut quatre lleis d'educació més.

El 2002 amb la Llei Orgànica de Qualitat (LOCE). Impulsada pel ministeri de Pilar del Castillo (*govern del PP*).

El 2006, la Llei Orgànica d'Educació (LOE). Impulsada pels ministres de María Jesús San Segundo i Mercedes Cabrera (*govern del PSOE*).

El 2013 amb la Llei orgànica per a la Millora de la Qualitat Educativa (LOMCE). Impulsada pel ministeri de José Ignacio Wert (*govern del PP*).

I finalment el 2020, la Llei Orgànica de Modificació de la LOE (LOMLOE). Impulsada pel ministeri

d'Isabel Celaá (*govern de coalició PSOE-UP*) i que continua en vigor actualment (2022).

Vint-i cinc anys de vida i cinc lleis d'educació diferent depenent de la ideologia política de qui ha anat governant. Aquesta manca de consens polític general no ha facilitat a la comunitat educativa poder seguir una línia clara i estable en el

temps. En tot cas però, els mestres i professors han lluitat per un objectiu comú i clar per tothom, això és l'educació i l'ensenyament de l'alumnat que ha passat pel nostre institut.

Marta Bayer

Qui eren els germans Vila Riera?

En Jaume i en Josep amb el pare

En Josep i en Jaume Vila Riera eren fills d'un camprodoní que va emigrar a Cuba l'any 1853. Va treballar a la indústria del sucre com a constructor d'alambins. Aquesta ocupació i la seva capacitat d'estalvi van propiciar que a cada viatge que feia a Camprodon, comprés finques a la vall. De mica en mica, les seves propietats van anar augmentant i es va convertir en un dels propietaris més importants de la contrada. Aviat se'l va conèixer amb el sobrenom de "l'americà".

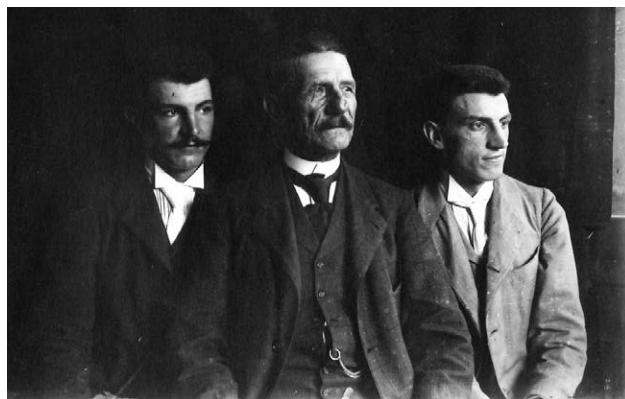
L'any 1867 es va instal·lar de nou a Camprodon i, tres anys més tard, es va casar amb Miquela Riera, que provenia d'una família acomodada de Vic. Van tenir dos fills: en Josep i en Jaume.

Tant en Josep com en Jaume es van llicenciar en dret i es dedicaren, principalment, a l'administració de la fortuna del seu pare. Eren extremadament religiosos i ho van ser durant tota la seva vida. Vivien de forma austera i la vox populi els titllava d'avariciosos, però, lluny d'això, ajudaven de forma anònima les persones que ho necessitaven. També es van fer càrrec dels costos de l'obra de l'església dels Dolors; van adquirir una casa d'estiueig per convertir-la en Casal Parroquial; i van cedir els terrenys on s'havien edificat els "Col·legis Nacionals", avui Escola Dr. Robert.

En el seu protocol testamentari van deixar una sèrie de finques pel sosteniment d'una fundació, l'objectiu fonamental de la qual era la construcció d'un col·legi religiós destinat a l'ensenyament dels fills de la Vall de Camprodon i al pagament de beques per als alumnes que, per raons socioeconòmiques, no podien seguir els estudis. Aquesta fundació va rebre el nom de Fundació Germans Vila Riera. Cap entitat religiosa es va interessar per construir una escola a Camprodon. És per això que la fundació finalment va cedir els terrenys per construir l'ampliació de l'Escola Dr. Robert, convertida anys més tard en el primer edifici de l'Institut Germans Vila Riera.

Varen cedir part de la seva fortuna a una fundació, destinada a la construcció d'un col·legi

Font documental:
pàgina web de
la Fundació Germans Vila Riera
www.fundaciogermansvilariera.org

En Jaume i en Josep amb el pare

Orígens de l'institut de secundària

Corrien els anys 90 quan es va començar a parlar de la implantació de l'ESO (Ensenyament Secundari Obligatori). Inclouria els alumnes d'entre 11 i 16 anys.

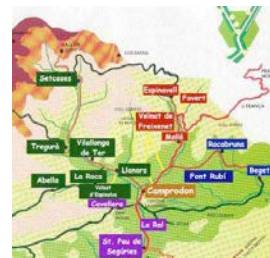
Fins llavors els alumnes que es movien entre aquestes edats cavalcaven entre l'EGB (Educació General Bàsica) i el BUP (Batxillerat) o la FP (Formació Professional).

Tant el BUP com la FP, a la nostra comarca, es cursaven a Ripoll. Els joves deixaven les seves escoles del poble per incorporar-se a l'ensenyament postobligatori (BUP o FP com hem dit). Quan això passava ja tenien 15 anys, temps de començar a volar i obrir nous horitzons.

Amb l'arribada de l'ESO els nens havien de deixar les seves escoles de primària amb 11 anys per incorporar-se

als instituts que els pertocava per zona. Ripoll en el nostre cas.

A partir del moment que es va anunciar la implantació de l'ESO, La Vall de Camprodon va iniciar el seu recorregut per aconseguir tenir un institut on es pogués impartir aquesta nova etapa.

Mapa escolar de la Vall

L'objectiu era que els joves de la Vall de Camprodon tinguessin l'opció de poder fer aquest cicle prop de casa. Això incloïa a tots els municipis de la Vall, des de Sant Pau de Segúries amunt.

Finalment, i després de treballar des de tots els fronts possibles (ajuntaments, claudres, AFAs...), es va aconseguir que la Vall de Camprodon fos una de les noves zones escolars d'implantació de l'ESO i Camprodon tindria l'institut per acollir aquesta nova etapa.

La infraestructura que havia d'acollir-la seria l'edifici construït anys abans a les planes de Can Pascal, en terrenys cedits per la Fundació Germans Vila Riera, i que en aquells moments acollia 7è i 8è d'EGB. Cursos que, en un futur immediat, esdevindrien 1r i 2n d'ESO.

Com a parèntesi, és bo recordar que aquest edifici, en el projecte inicial, havia de convertir-se en la nova escola "Dr. Robert", deixant l'edifici de la plaça de Sta. Maria com a seu d'espais polivalents per al poble.

Com a conseqüència d'una errada en el disseny del menjador del nou edifici, que no donava prou espai pel nombre de comensals que es necessitava, el projecte va ser retornat als responsables per fer les modificacions pertinents. En el decurs dels mesos que va durar aquest

Xerrada del delegat d'Ensenyament, Sr. Bancells

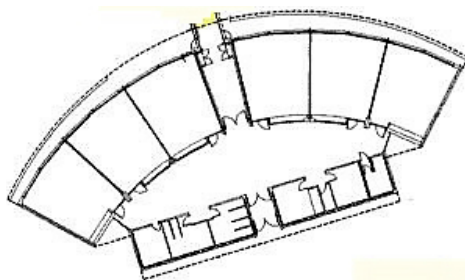
“Germans Vila Riera”

Foto del primer edifici de l'institut

procés, un canvi en la política de prioritats en infraestructures dins el Departament d'Ensenyament, va fer que la construcció del nou centre quedés congelada.

Després de molta lluita per recuperar el projecte, aquest va quedar reduït a una ampliació del CEIP Dr. Robert. L'edifici que avui podem veure des de la carretera de Molló.

Plànol de l'institut abans de l'ampliació

tre esperàvem l'ampliació, es van instal·lar els mòduls, quatre classes que permetien descongestionar els espais del primer edifici. No era el que es desitjava, però almenys permetia treballar millor.

Val a dir que durant l'hivern les baixes temperatures de l'exterior no ajudaven a aconseguir la temperatura desitjada i durant la primavera i la tardor, si la calor es feia present,

les temperatures de l'interior eren altes.

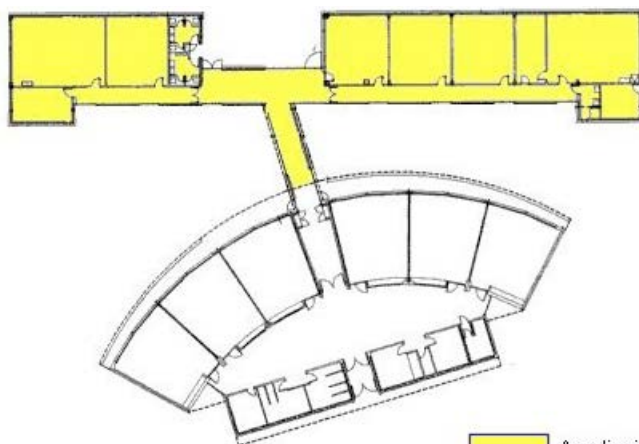
Finalment, l'ampliació va començar a concretar-se. Van arribar els plànols, els arquitectes, els operaris... i es va posar fil a l'agulla.

Gaspar Vila Teixidor

I així, amb l'edifici a punt per acollir el primer institut de la Vall de Camprodon, es va iniciar la nova etapa.

Aviat es va fer palès que l'espai disponible era insuficient per donar cabuda a l'alumnat de la Vall. Així que, men-

Plànol de l'ampliació de l'institut

Procés de construcció (2004)

*Fonaments**S'aixequen els pilars**Apareix la coberta**Cobrim**Divisió dels espais interiors*

Final de l'obra (2004)

Inauguració de l'ampliació (2005)

Recorregut per les noves instal·lacions

A punt per als parlaments

Parlament de Marta Cid, consellera d'Ensenyament

Parlaments alumnes (Marina Cabanis)

Parlament alumnes (Hunab Moreno)

Equip tècnic de l'obra

Els mòduls se'n van

L'ampliació

I aquest va ser el recorregut del nostre institut aquells primers anys.

Tornen els mòduls (2021)

Enquesta del 25è aniversari

La Comissió del 25è aniversari de l'institut va elaborar una enquesta dirigida tota la comunitat educativa present i passada per recollir informació objectiva tant del recorregut vital com de l'arrelament i projecció de l'alumnat que ha trepitjat el centre aquests 25 anys.

Des del departament de matemàtiques vam veure una oportunitat de treballar l'estadística amb dades reals i properes a la seva realitat. Què més podíem demanar? Evidentment ens hi vam llençar de cap. Les classes de 3r es van transformar en redaccions d'un mitjà de comunicació. Van passar per diferents fases: adequació de les preguntes, buidatge de les enquestes, elaboració de taules i gràfics i interpretació d'aquests per finalitzar amb unes propostes de millora.

Durant aquests 25 anys han passat aproximadament uns 1.000 alumnes dels quals, en el moment de fer el treball, tan sols 46 han respost l'enquesta. I malgrat semblava un fracàs,

són coses que poden passar. Part del procés d'aprenentatge és ser crític amb el que s'està duent a terme. D'aquí en van sortir la primera de les conclusions i les primeres propostes de millora:

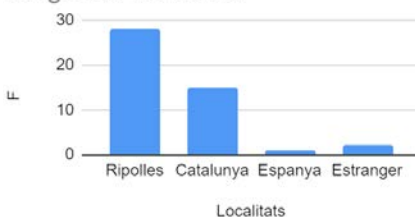
“malgrat puguem tractar les dades i organitzar-les i presentar-les en gràfics els resultats no són significatius”

“S'han enviat les enquestes per email i per xarxes socials, s'ha promocionat a la web de l'Ajuntament però no s'ha aconseguit una gran incidència en les respostes”

Tot i no ser-ho significatiu, van seguir treballant amb les dades i, aquests són alguns dels resultats obtinguts:

En aquest diagrama de barres es pot veure com la majoria d'alumnes romanen al Ripollès tot i haver pogut cursar estudis postobligatoris fora la

Diagrama de barres

comarca.

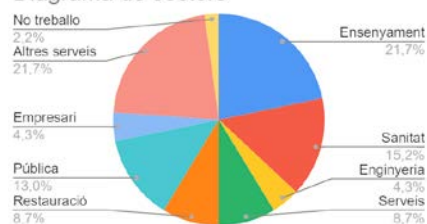
A la pregunta de quins són els teus estudis actuals, gairebé tothom és llicenciat, poca gent té algun màster. Això no vol dir que tothom a Camprodon tingui una carrera, però sí dels que han respost l'enquesta.

Diagrama de sectors

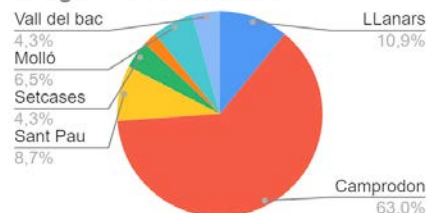
Respecte a les feines actuals dels enquestats, hi ha molta varietat però en destaquem el sector d'ensenyament i altres.

Diagrama de sectors

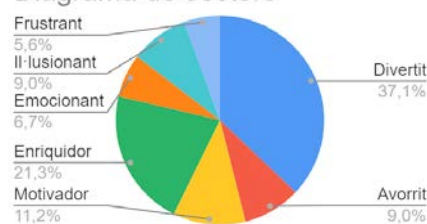
Pel que fa a la procedència de l'alumnat el 60% viu a Camprodon i la resta provenen de la ZER. Aquesta proporció s'ha anat mantenint al llarg d'aquests 25 anys.

Diagrama de sectors

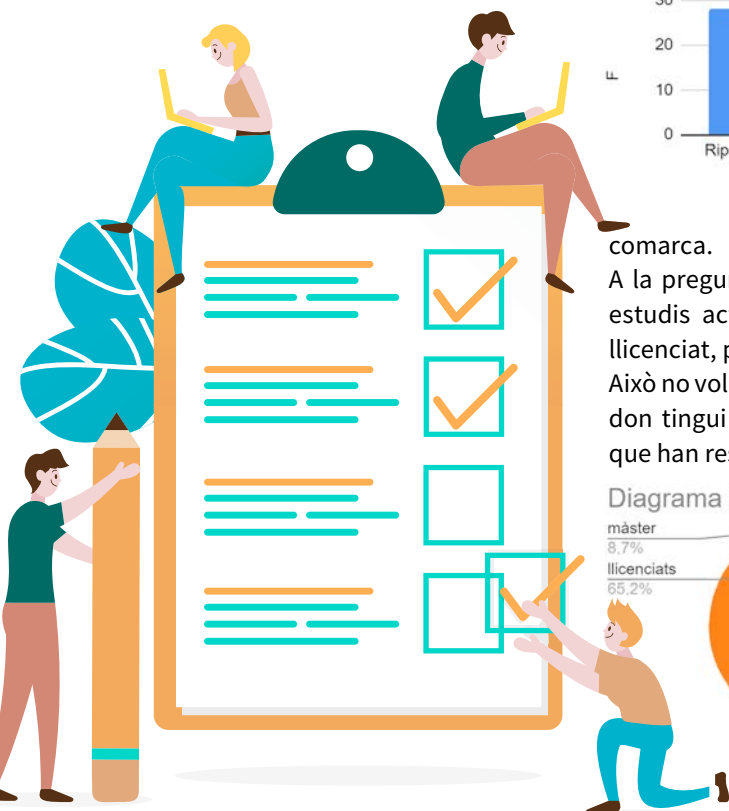

Aquest últim diagrama de sectors ens mostra la petjada emocional que ha deixat l'institut a les seves vides. Es pot observar que la majoria van valorar que el pas per l'institut va ser divertit i enriquidor.

Diagrama de sectors

Professora: Anna Barceló
Grups: 3r A i B d'ESO

Per molts anys

Per molts anys, Institut Germans Vila Riera de Camprodon

Com a conseller d'Educació m'és grat fer-vos arribar l'enhorabona per als primers 25 anys d'història de l'Institut Germans Vila Riera de Camprodon, un centre que, en el seu moment, havia estat llargament reivindicat per les famílies i els ajuntaments de la Vall.

Celebrem un quart de segle que de segur haurà contribuït a forjar el progrés personal i social de vint-i-cinc promocions de joves de la Vall de Camprodon que han passat per aquestes aules.

Vull commemorar aquesta efemèride fent un reconeixement i un agraïment al professorat i personal d'educació vinculat a l'Institut i que durant tot aquest temps ha transmès els coneixements i els valors a tantes generacions de camprodonins i camprodonines. Professionals de l'educació que, amb vocació de servei, heu ensenyat, i encara ensenyeu, als nois i noies a pensar, a canalitzar la seva curiositat, a conèixer, a ser i a fer, i a sentir-se arrelats al territori.

Admiro i agraeixo la tasca del professorat del Germans Vila Riera amb l'alumnat de la Vall de Camprodon. La pedagoga Angeleta Ferrer deia que "no hi ha res tan difícil i interessant com descobrir i formar la persona humana".

Comptem amb el vostre bagatge i la vostra experiència per avançar cap a un sistema educatiu de qualitat, equitatiu, català i universal a tot el país. I vosaltres, també podeu comptar amb nosaltres per treballar plegats al servei de l'alumnat i les seves famílies.

Finalment, un missatge pels alumnes i exalumnes que us heu fet grans al Germans Vila Riera, que hi heu crescut humanament i competencialment: us demano que, amb tot el que heu après i compartit a l'Institut, us impliqueu en una societat més pròspera, justa, participativa i crítica, sostenible i igualitària, i contribuïu a fer que tinguem una Catalunya millor.

Per molts anys!

Josep González-Cambray

Educar i nodrir l'esperit a Camprodon

Els equipaments educatius i els culturals tenen diverses coses en comú, però en voldria destacar una: dins s'hi nodreix l'esperit i s'hi estableixen vincles.

M'explico, la mainada, les persones en general, després de passar un temps que pot ser curt si és dins un equipament cultural (una obra de teatre, per exemple), o que pot ser llarg si és un equipament educatiu, en sortim diferents. Les experiències que vivim dins d'aquests equipaments ens canvien la vida.

Ara bé, el que en realitat ens canvia més la vida són les persones. És per això que celebrar un aniversari d'un quart de segle és un moment en què s'acumulen les emocions de tot el que s'ha viscut entre aquestes parets. Quan he dit mainada i persones, pensava també en els docents i tothom que exerceix la seva professió dins de l'Institut. He vist les fotografies del 2005 amb la consellera i el director d'aquell moment i tanta gent que no reconec que hi va posar la determinació per fer possible la construcció de l'Institut, degué ser un moment emocionant. Ara també ho és. La funció de cohesió social que exerceix un Institut en un territori també és molt remarcable i aquesta és una altra de les forteses. Les persones són la clau perquè les coses passin. I em complau i m'honora que hàgiu volgut comptar amb els serveis territorials que represento perquè us adreci aquest escrit. Les coses es veuen millor de més a prop. Gràcies. Com a representant del Departament d'Educació a comarques de Girona adreço des d'aquí una felicitació a tothom qui ha fet possible aquests 25 anys i també us faig arribar un agraïment de cor perquè heu col·laborat en el benestar dels joves perquè saber coses ens fa ser competents i ser competents ens fa interpretar millor el món i en darrera instància ens aporta benestar i eines per cercar la felicitat.

Que per molts d'anys la mainada i els joves puguin péixer i educar l'esperit dins d'aquest edifici! Enhorabona, Institut Germans Vila Riera!

Adam Manyé Sardà

Porto el Ripollès al meu cor

Lourdes Montaner

Inspectora d'educació
Des del 2016 al 2020

Benvolguda comunitat educativa de l'institut Germans Vila Riera de Camprodon, És un honor poder participar a la vostra revista en motiu del vostre 25è aniversari.

El meu pas pel Ripollès com a inspectora d'educació va ser molt intens i de gran aprenentatge. Ara ha fet 6 anys, el març del 2016, que vaig arribar a la vostra comarca. Com a empordanesa coneixia el Ripollès des del vessant turístic. Però l'atzar em va dur a la vostra comarca de muntanya que vaig acabar coneixent des del vessant professional i personal i on vaig estar 5 cursos, en concret fins a finals de novembre del 2020.

Qui em coneix sap que l'educació és la meva passió. I ser inspectora al Ripollès m'ha permès créixer i aprendre més del món educatiu a través de la vostra comarca. Estem

en uns temps de canvi i d'incerteses que també es traslladen al món educatiu. I el vostre institut i la vostra comarca estan immersos en aquest procés de transformació.

A l'institut Germans Vila Riera vaig tenir l'ocasió de conèixer bones pràctiques educatives, moltes ganes d'innovar i professionals docents engrescats en el treball per projectes, els intercanvis, l'impuls de la formació amb claustres i equips docents pedagògics, la millora de la cohesió social i el projecte de convivència, entre d'altres... Un esment també al personal de PAS, a qui també vaig conèixer. Amb qui vaig treballar més colze a colze va ser amb l'equip directiu, la Marta, l'Anna i la Carme, que lideren el projecte educatiu del centre amb molt de compromís i dedicació. Van ser uns anys molt enriquidors amb moments de tot, reunions de direccions, avaluacions docents, el projecte de direcció de l'institut, però sobretot els alumnes. I sobre ells precisament és on rau la nostra vocació i dedicació. L'institut acull l'alumnat de Camprodon i el de la seva Vall, fet que facilita la proximitat. Durant aquests anys, he pogut veure com l'institut ha

crescut en tots els sentits, també en nombre

d'alumnes. Des dels seus inicis l'institut s'ha arrelat a l'entorn i s'ha creat el sentiment de pertinença de la comunitat educativa de Camprodon i la seva Vall. I la inspecció educativa ha acompanyat i ho seguirà fent per tal que entre tots, anem caminant cap al desenvolupament i assoliment del model educatiu de l'Agenda 2030 de Desenvolupament Sostenible, l'objectiu 4 de la qual és: *Garantir una educació inclusiva, equitativa i de qualitat i promoure oportunitats d'aprenentatge durant tota la vida per a tothom.*

Un agraïment per l'enorme tasca que feu dia a dia per aconseguir que els alumnes de l'institut Germans Vila Riera esdevinguin competencials, per situar els alumnes com a protagonistes actius del seu procés d'aprenentatge i com a ciutadans crítics en una societat democràtica, que siguin capaços d'afrontar i solucionar els reptes i problemes que se'ls puguin plantejar en el futur.

Moltes felicitats i per molts anys a tota la comunitat educativa! Una abraçada ben forta!

*Lourdes
Montaner Costa*

servei
educatiu
del ripollès

Per molts i
“educants” anys
a la Vall de
Camprodon!

No sé pas si els que llegireu aquestes notes recordareu que abans de la implantació de la primària i l'ESO, els nostres alumnes cursaven EGB (Educació General Bàsica), i després tenien l'oportunitat de fer BUP (Batxillerat Unificat Polivalent) o FP (Formació Professional). I un cop fets els estudis d'EGB, aquests alumnes del Ripollès calia que es traslladessin a diferents pobles més grans o ciutats. I aquí sorgia un èxode estudiantil cap a Olot, Girona, Vic..., i la majoria cap a Ripoll.

Aquest fet va canviar, i va trontollar una vegada més el sistema educatiu amb la implantació de la primària i l'ESO. Els alumnes havien de deixar les seves escoles amb els seus mestres i anar a Ripoll, -a una edat difícil i tendre -, per tal de fer estudis de secundària que eren obligatoris.

Així va ser com els pobles de la comarca van "revolucionar-se" al parlar del futur educatiu dels nois/noies, i van aconseguir que les dues valls

del Ripollès, -Ribes i Camprodon-, poguessin acollir-los durant aquesta etapa. Van caldre molts esforços i no em vull pas imaginar el piló de telefonades, cartes i correus, -que no eren pas correus electrònics-, també visites, anades a Girona, demanda de permisos... fins que l'objectiu es va aconseguir.

L'Institut Germans Vila-Riera va obrir les portes el curs 1996-1997. Aquest fet va donar acollida als primers alumnes, tot i que l'espai era insuficient s'hi van anar introduint mòduls, i diferents ampliacions.

Aquest any i durant molts més d'anys, haurem, doncs, d'agrair als que aleshores portaven la batuta per orquestrar aquest gran concert entre tanta gent: Conselleria, Ajuntaments, i en especial als docents i l'equip directiu, que eren companys meus en aquells moments; i tot això, en benefici dels nois i noies, i de totes les seves famílies.

Va ser a partir d'aquell moment on molts dels alumnes que calia que "marxessin" més lluny, es van trobar ja més a prop de casa. Els nens i nenes de Sant Pau, la Colònia, Molló, Setcases, Llanars, Vilallonga... van continuar amb el seu cercle d'amics i companys d'escola, de grups de bàsquet, de coral... i de poble. Van continuar arrelats al seu entorn, al seu poble i als de casa, i això com bé sabeu crea uns vincles que en aquestes edats es reforça encara més. Sabem que en l'àmbit curricular s'hi treballen aspectes que enforteixen vincles amb el territori i amb la seva gent. I aquest és un fet clau per tal que, a la llarga, molts alumnes tornin i arrelin de nou a casa.

En resum, cal dir, doncs, que aquells que van lluitar per aquests "centres" desconeixien potser l'abast de la seva bona llavor.

Enhorabona a tothom!

*Direcció CRP
Servei Educatiu del Ripollès*

Xavier Guitart

Alcalde de Camprodon

Des del 2019

Alumne de l'Institut Germans Vila Riera

promoció 1997/1998

M'han encarregat fer un escrit per a la revista de l'Institut en un moment i un any molt esperat, 25 Anys!!

Que poc es valora l'esforç d'aquest gran repte, no és fàcil per a un poble com Camprodon aconseguir i mantenir un institut tots aquests anys. Tot això és gràcies a totes les persones que d'alguna manera n'han format part en algun moment de la seva vida. Jo, per sort, soc un de tots aquests, però actualment amb un punt que no tothom té el plaer de poder viure i que convido a provar-ho alguna vegada a la seva vida. He estat alumne i ara soc part del consistori Municipal, quan ets alumne tens altres coses al cap "molts pardals" i no valors tenir un centre de tant nivell a prop de casa.

Amb els anys, la meua vida ha canviat; tinc tres fills que per descomptat aniran a l'Institut dels Germans Vila Riera i tinc el plaer de liderar un projecte de poble com a alcalde. És ara que, amb els anys, l'experiència i les vivències t'adones del valor del nostre centre.

A tothom que llegeixi aquestes línies el convido a fer unes petites reflexions; què seria de les nostres vides sense aquest centre?, què seria del nostre poble sense aquest institut?, quantes coses els hi devem a totes les persones que van fer-ho possible? I, per descomptat a totes les persones que avui tiren del carro i fan que aquest institut sigui una referència i un mirall per a molts altres.

Per últim, us volia dir que us animo a gaudir, treballar i defensar el nostre poble i el nostre institut per tots els llocs on aneu. Si teniu l'oportunitat m'agradaria que, d'alguna manera treballéssiu per formar part de la societat del nostre poble com ara: associacions, entitats, ajuntament... És una satisfacció personal que mai no oblidareu!

Finalment, felicitar a tots i totes els que avui esteu fent créixer el nostre institut i que de ben segur faran d'aquests 25 anys una gran festa i així poder-ne celebrar 25 més!

Salut, força i visca Camprodon.

**AJUNTAMENT DE
CAMPRODON**

Arnau Rosell

Alcalde de Llanars

des del 2015

En nom meu, de l'Ajuntament que presideixo i també de tota la gent de Llanars, és un plaer felicitar-vos en el 25è aniversari de la fundació de l'Institut Germans Vila Riera de Camprodon.

L'Institut és de cabdal importància per a la nostra Vall i afavoreix una major cohesió i arrelament al territori. El fet de poder tenir com més serveis millor, i aquest és un dels més importants, és de gran ajuda a tots els nivells. Beneficia a tots i en especial a les famílies i els nois i noies estudiants, que poden realitzar els seus estudis i formació fins als 16 anys, prop de casa, sense haver-se de desplaçar.

L'educació és una qüestió bàsica per mantenir vius els nostres pobles, enfortint l'arrelament de les famílies i el desenvolupament de les nostres activitats.

En aquest moment que molta gent, fins i tot de fora, es plantegen venir a viure a comarques, un servei educatiu i de formació com el nostre Institut es bàsic i fonamental; per això en aquesta commemoració us volem encoratjar a seguir amb aquesta tasca tan meritòria que beneficia a tots els residents de la Vall.

Moltes felicitats!

**Ajuntament de
LLANARS**

Josep Coma

Alcalde de Molló, des del 2007

Alumne de l'Institut Germans Vila Riera, promoció 1997/1998

El setembre de 1996 començava un nou curs escolar. Després de cursar fins a 8è d'EGB a l'Escola Migjorn de Molló tocava adaptar-se als canvis organitzatius del sistema escolar i jo ja no cursaria BUP i COU, sinó que a partir de llavors calia cursar l'ESO (que comprèn l'etapa educativa dels 12 als 16 anys).

Així doncs, el setembre de 1996 començava 3r d'ESO a l'Institut Germans Vila Riera de Camprodon, i suposava un canvi significatiu en la meua vida escolar: nou centre, nou professorat, nova manera d'ensenyar i aprendre, noves amistats...

Recordo que en aquells primers anys del nou institut, el centre tenia l'edifici principal i unes quantes aules en uns barracons a la part esquerra del pati. Els de 3r i 4t d'ESO fèiem classe a la l'edifici principal (excepte algunes assignatures com educació visual i plàstica que cursàvem als barracons). Les aules (amb enormes finestrals mirant cap a Sant Antoni), el laboratori, l'aula de tecnologia, l'aula d'informàtica... L'institut era un edifici petit, però estava ben equipat i comptava amb un pati força gran per passar les estones d'esbarjo. El major inconvenient del nou edifici era que no tenia menjador, i l'alumnat transportat havíem d'anar fins a l'escola Doctor Robert per fer ús d'aquest espai.

Recordo també el professorat d'aquells cursos: la Carmina d'anglès, la Isabel de matemàtiques, física i química, en Felip de geografia, història i català, en Dani de geologia i biologia, la Manela de tecnologia, en Toni de castellà,... i un llarg etcètera de do-

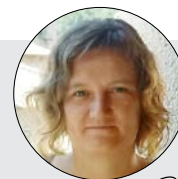
cents que han format i encaminat a molts joves de la Vall en el seu futur professional i personal.

El canvi de l'escola a l'institut també va suposar fer noves amistats. Aquell 3r d'ESO del curs 1996-1997 estava distribuït entre dos grups (3A i 3B), i aplegava jovent de tots els pobles de la Vall. La possibilitat de tenir un institut de secundària a la Vall de Camprodon és un actiu molt important a la Vall, i ha donat encara més cohesió social al nostre territori. Així, s'han anat forjant amistats que han perdurat amb el pas del temps. Les hores compartides a l'aula, les estones d'esbarjo o les sortides del centre han permès teixir complicitats entre l'alumnat. Recordo les sortides llargues del crèdit de síntesi als Aiguamolls de l'Empordà (3r d'ESO) o a Barcelona (4t d'ESO), i recordo especialment el viatge final de curs que vam fer a Londres, quan sortir a l'estranger amb menys de 18 anys no era gaire habitual.

Foren dos cursos acadèmics apassionants, plens de novetats, de noves amistats, de creixement personal, de descoberta del món... que recordo positivament i amb enyorança. Espero i desitjo, que amb el pas del temps, tot l'alumnat tingui un bon record del centre en una etapa clau (l'adolescència) del desenvolupament de cadascú de nosaltres.

Després d'aquests records, i de 25 anys de recorregut, només em manca desitjar a tota la comunitat educativa de l'Institut Germans Vila Riera: per molts anys!

Mònica Bonjoms

Alcaldeessa de Vilallonga de Ter

des del 2015

Alumna de l'institut Germans Vila Riera

promoció 2001/2002

I com qui no vol la cosa, ja van 25 anys d'institut a la Vall de Camprodon. Moltes vegades no es dona importància a tenir un institut a prop de casa, però per a un cap de muntanya i els que hi hem anat, sí que li donem.

Quan comences l'etapa de l'institut encara ets jove, és de les primeres vegades que fas un canvi important a nivell escolar i també personal, i si estàs a prop de casa i en un lloc més aviat petit i conegut sempre et dona la sensació d'estar més protegit.

I ara amb la perspectiva i mirat des del punt de vista d'adult i des d'una administració, només es pot agrair els esforços que es van fer en aquells moments i els que es fan any rere any per continuar essent l'institut de referència de la Vall i que els joves puguin estar prop de casa per acabar de decidir què voldran per al seu futur.

Us encoratgem a seguir lluitant per tenir un centre amb aquesta qualitat educativa i a continuar el costat del futur dels nostres joves.

Ajuntament de
VILALLONGA DE TER

Dolors Cambra

Alcaldesa de Sant Pau de Segúries
des del 2015

De ben segur que arribar a iniciar el curs lectiu 1995-96 no va ser fàcil. Dur a terme un projecte d'aquestes característiques implica moltes variables que han d'estar molt ben planificades i per descomptat ben justificades. Això és un llarg i intens treball previ, sense defallir davant els contratemps i convençuts alhora de defensar la proposta fins el final. Un gran repte que va culminar amb l'Institut d'Educació Secundària Germans Vila Riera de Camprodon. Tot el nostre reconeixement i gratitud a tot l'equip impulsor d'aquesta iniciativa tan encertada.

Un institut petit, de poble i públic, però arrelat al territori, que dona vida a la Vall i que n'és part dinamitzadora, que aglutina activitats i persones, i és motiu de trobada i aprenentatge, i la voluntat del qual és cohesionar i arrelar els alumnes al territori per contribuir, a ser possible, a frenar la despoblació.

Amb el permís de tots els mestres, també toca parlar d'equipaments, de l'edificació física, d'allò material més que de valors. Amb aquest equipament, Camprodon disposa d'unes instal·lacions escolars de secundària que beneficien els alumnes de la pròpia població i per proximitat a tots els de la Vall.

Permeteu-me un apunt personal. La nostra família igual que totes aquelles que han estudiat en aquest centre educatiu, formem part d'aquesta petita gran família de l'institut de Camprodon. L'adolescència dels nostres fills i filles l'hem viscuda entre aquestes parets, i de ben segur que ha deixat petjada a les seves vides.

Per descomptat que tenim molt present la tasca educativa i pedagògica que duen a terme els mestres, perquè sense un bon projecte educatiu avui no existiria aquest institut. Aprofito l'avinentsa per fer arribar tot el nostre reconeixement, i felicitar a tot l'equip docent d'aquests 25 anys d'història i encoratjar-los a continuar desenvolupant el projecte de formació dels nostres fills i filles.

Que sigui per molts anys, molts ànims i endavant !

Ajuntament de
SANT PAU DE SEGÚRIES

Joan Casadevall

Alcalde de Setcases
des del febrer de 2022

Malgrat que no soc un gran coneixedor de la vostra història, quan s'ha d'escriure del fet que a l'alta Vall del Ter un centre d'educació públic celebra que fa 25 anys que està en funcionament, només et pots alegrar i felicitar a totes les persones que han fet possible aquesta fita. No sé els detalls de la vostra trajectòria, però segurament molts dels implicats heu hagut de batallar "fort" per mantenir i fer evolucionar la institució, per adequar-la al món actual.

Jo soc un entusiasta de l'educació. Parlar d'educació és parlar de futur, de noves generacions i és un dels camins que porta a l'ésser humà al coneixement, a la comprensió de la realitat. El procés d'aprenentatge no és fàcil i calen moltes dosis de dedicació, paciència i estudi.

Si em permeteu us deixo una frase d'un matemàtic anglès del segle XIX, un tal Alfred North Whitehead, que sempre m'acompanya quan imparteixo docència a la Universitat: "La finalitat de l'educació és infondre saviesa (in spanish: sabiduría), la qual consisteix a saber usar bé els nostres coneixements i habilitats. Tenir saviesa és tenir cultura i la cultura és l'activitat del pensament que ens permet estar oberts a la bellesa i als sentiments humanitaris".

Us donem les gràcies per fer possible aquest aniversari.

Ajuntament de
SETCASES

Institut de Camprodon. Projecte formatiu d'un poble, d'una vall

Esteve Pujol

Excalcalde de Camprodon
des del 1995 al 2015

Diu un proverbi africà que per educar un nen cal tota la tribu. Amb una idea similar vam intentar desenvolupar la política educativa de l'Ajuntament de Camprodon impulsant totes aquelles accions que crèiem necessàries i importants per al poble, els nostres nois i noies i les seves famílies. El que es diu "fer poble" també passava per evitar que nens i nenes de 12 anys haguessin de sortir de casa

excessivament aviat per poder ser a les 8 a l'Institut de Ripoll

I ara celebrem el 25è aniversari de la primera promoció que va sortir de l'Institut de Camprodon. Per als que ho hem viscut des del començament ens sembla poc temps, però mirat en perspectiva, 25 anys representen tota una generació.

L'Ajuntament de Camprodon i jo, en aquells moments, com alcalde, ens vam adherir a les reivindicacions dels professors i de les famílies per aconseguir que els nostres alumnes es quedessin a la vila. I no era només per a la seva comoditat, que també, era perquè pensàvem que el fet d'estar-se 4 anys de la seva adolescència aquí els vinculava encara més a la seva localitat i ens ajudaria a construir el futur de Camprodon i la Vall. El nostre present ja és el futur de l'any 1997, la primera promoció són els que han de continuar construint aquest territori del segle XXI.

Una vegada aconseguida la continuïtat dels estudis, l'Ajuntament va treballar amb les direccions i els professors per compensar alguns dèficits que arrossegava el centre: el conveni de neteja va abaratir substancialment les despeses d'aquesta partida i es van poder anar realitzant o b r e s m e -

nors i de manteniment que alleugerien els pressupostos de l'institut.

Vam formar part del Consell escolar del Centre, com a representants de l'Ajuntament, en Marc Navarro, durant 4 anys i jo mateix durant 16 anys. Recordo aquells moments com una època de complicitat amb els professors i les famílies i de treball conjunt per facilitar la quotidianitat de tota la comunitat educativa.

Vaig participar a les reivindicacions per a l'ampliació del centre quan aviat va quedar petit perquè havia estat dissenyat per a una tasca diferent a la que va quedar dedicada.

Com a membre de la Fundació Vila Riera, de la qual formava part el que també fou director de l'Institut, Pere Ignasi Isern, vam treballar per ajudar en els projectes que s'anaven executant i als quals calia donar suport.

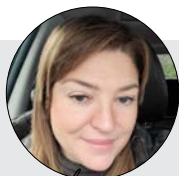
Des de l'Institut heu despertat inquietuds, els vostres alumnes han passat de nens a adolescents, projectes de persones adultes; heu ampliat les finestres per mirar la vida, i us heu adaptat als canvis, que han estat molts i importants, que la societat anava encaixant.

Vull felicitar tots els alumnes que han passat pel Centre, tots els professors que l'han tirat endavant, els pares i mares i totes les persones que han contribuït que siguin possibles aquests 25 anys d'història d'una institució tan important per a tots. Es necessita la participació de tanta gent com sigui possible per fer de tots el nostre Institut, per educar els nostres joves i assegurar-nos un futur millor.

Esteve Pujol i Badà

El destí m'hi havia portat

Marta Bayer

Professora de matemàtiques

des del curs 2009/2010

Directora de l'institut

des del curs 2013/14

Recordo perfectament el dia que em van donar la destinació de Camprodon just després d'haver aprovat les oposicions de professora de secundària. Era un migdia, i en Gabriel, el meu company del departament de matemàtiques, ara ja jubilat em va dir "per què no et quedes aquí? Camprodon és molt lluny". La idea era temptadora, però vaig pensar que si el destí m'hi havia portat, era per alguna cosa. Per tant, vaig començar a mirar on era l'Institut perquè no en coneixia gairebé res del poble, només em sonava que els diumenges hi havia mercat, que hi nevava i que tenia casetes estil de postal de Nadal. Per situar-me vaig pujar un diumenge a la tarda, i vaig suposar erròniament que el local del pavelló era l'Institut (per tamany era el més semblant a un dels instituts dels que venia). Encara tinc les bones sensacions del

primer dia en el que vaig conèixer els companys de claustre amb els quals n'hi ha que encara tinc la sort de poder-hi treballar avui en dia. També el primer grup de quart d'ESO que vaig tenir aquell any em va marcar, per tenir la responsabilitat de preparar-los bé per al postobligatori i per afrontar amb solvència aquell primer any. I a partir de llavors i com si fos un tret de sortida d'una cursa van anar passant promocions, cursos, alumnes, feines, bons moments i també de pitjors però tots ells recordats amb molta estima. Si hi ha una cosa que m'agrada de la meua feina és formar a persones adolescents; l'altra que m'apassiona és afrontar nous reptes i poder realitzar un creixement personal i de coneixement del món que m'ajuda a poder millorar any rere any. Em veig molt diferent de quan vaig començar a fer docència: em sento més capacitada per entendre el meu entorn i ser capaç d'afrontar moments complexos sense perdre l'objectivitat i la fortalesa. Això ho dec bàsicament a la direcció que m'ha aportat molt i n'estic agraïda. Ser la bola blanca en una taula de billar et permet veure més bé el joc en el que ens movem en el dia a dia. Ara bé, a nivell personal he tingut la sort de poder treballar colze a colze amb l'Anna, un privilegi de persona amb una gran capacitat a tots els nivells i amb la Carme, íntegra i conseqüent.

Sempre he tingut una especial debilitat per la gent positiva i que ajuda, i recordo l'Imma com em va ajudar quan vaig fer el pas a Direcció. L'Eli-sabet en la meua època de secretària

2014. Entrevistada pels alumnes per a la revista *Exquix*

i la Manela la primera cap d'estudis i consergeria tan important en un institut. Aquests últims anys han estat complicats, però, com dic sempre, treballar amb un bon equip humà fa les pujades de més bon caminar. No puc mencionar a tothom, però és de justícia dir que de tots i totes n'he pogut aprendre alguna cosa.

Marta Bayer Codina

15 de setembre, primer dia del curs escolar 2014-2015

Anna Barceló (Cap d'estudis), Yaika van der Knokke, Eloi Monturil (alumnes distingits) i Marta Bayer, en l'acte de lliurament de diplomes en les proves Cangur 2017

Destinació: Camprodon

Anna Barceló
Professora de matemàtiques
 des del curs 2011/2012
Cap d'estudis
 des del curs 2014/15

Des del Muntaner estan, asseguts a la sala de professors, un grup de companys que ens mirem el resultat del concurs de trasllats. És el primer cop que hi participem i sembla que plegats, ens encoratgem els un als altres. Tot i que la decisió ja està presa i els daus tirats, sembla que així passa més bé el neguit. A mi em toca Camprodon i la majoria de comentaris són del tipus:

- Camprodon és molt lluny!
- No veus que hi neva a l'hivern?
- La carretera està plena de radars, més val que et quedis...total ara ja hi tens la plaça...

El que no saben és que jo ja tinc la decisió presa. No saben que abans de posar l'institut Germans Vila Riera a la llista de centres ja havia vingut a Camprodon un parell de cops per veure el trajecte i un d'aquests el paisatge era ben blanc. No saben que cada acte té les seves conseqüències i que em dec a mi mateixa i la meva honorabilitat. Si l'hi vaig incloure en el seu moment, era perquè ho contemplava com a opció. I jo em sento bé amb aquesta decisió malgrat no és entesa per part de la gent que m'envolta. Pura lògica aristotèlica. Destinació: Camprodon.

Valoro la facilitat amb la què puc treballar al departament, oberts sempre a noves propostes

I un cop aquí, a fer feina. Tinc la sort que m'encanta la feina que faig, el tracte amb els alumnes, professors i PAS. La satisfacció de veure com aprenen. Us diria uns quants alumnes que m'han marcat, però no seria just per a la resta. Valoro molt també la facilitat amb què puc treballar al departament, oberts sempre a noves propostes (com ara la participació a les proves cangur, repeses aquest any després de la pandèmia). Sempre comento amb la Marta que la clau de tot plegat és la capacitat que tenim de sortir de la zona de confort.

Amb el pas del temps he anat assumint càrrecs més o menys diversos: alguna tutoria, un any de coordinació informàtica (tot un repte, per cert) i finalment uns quants anys de Cap d'Estudis fets tots amb molt d'entusiasme i dedicació. No pot ser de cap altra manera. I esplaïar-me gaire més seria ostentació i fatxenderia i, pels que em coneguin una mica, gens propi del meu tarannà.

Anna Barceló García

Parada i fonda a Camprodon

Carme Amatell

Professora de Francès

des del curs 2009/2010

Directora de l'institut

cursos 2011/2012 i 2012/2013

Secretària *des del curs 2016/17*

Després de voltar per diferents instituts de la província de Girona em van donar plaça definitiva com a professora de francès a l'institut Germans Vila Riera de Camprodon. Mai havia treballat en un institut tan petit, però la veritat és que de seguida m'hi vaig sentir bé, vam ser uns quants professors que vam arribar nous aquell curs 2009 i vam fer una bona pinya. Pujar al tren de l'ensenyament públic és com viatjar en un tren sense destí, feia temps que anava amunt i avall i per mi arribar a l'institut de Camprodon va ser com arribar a final de trajecte. Per fi podia planificar projectes a llarg termini, amb la sort que el francès es valorava pel fet de viure tan a prop de la frontera i a l'escola de primària l'ensenyaven com a primera llengua.

De seguida vam tenir contacte amb l'escola Doctor Robert i vam preparar el dia de les llengües: els alumnes de secundària preparàvem jocs de taula i petits contes o obres de teatre en francès pels més petits. No cal dir que era un públic molt agraït, l'èxit estava assegurat, entre d'altres raons perquè tots eren amics o parents.

L'INTERCANVI

Un altre projecte estrella va ser l'intercanvi amb alumnes francesos, durant cinc anys vaig treballar amb le collège Sacré Coeur d'Annonay, a prop de Lyon i després 4 anys més amb le collège Goh Lanno de Pluvigner, a la Bretanya francesa fins que va arribar la pandèmia. La meva idea era donar l'oportunitat als alumnes de viatjar a França per conèixer noves ma-

neres de fer i de viure, de practicar el què apreníem a classe i de viure una experiència que molts no oblidarien mai més. En general era un gran èxit, la prova definitiva eren les llàgrimes dels alumnes quan s'acomiadaven dels seus nous amics francesos. Per tal que tot anés bé hi havia feina durant tot l'any: preparar els alumnes, preparar treballs conjunts, reservar les sortides i els busos, fer reunions amb les famílies per revisar la documentació necessària, l'horari del programa, els pícnic, etc. Cada mes de juny deia que no hi tornaria mai més, però era tan gratificant que el mes de setembre següent hi tornava. Per sort sempre vaig comptar amb el suport de la direcció del centre i de més d'un professor del claustre que m'ajudava i em donava suport, m'acompanyava en el viatge o preparava activitats d'educació física.

TÍTOLS DELF

Cada any presento un grup d'alumnes de 3r i 4t d'ESO als exàmens oficials de francès de l'Alliance française de Girona, actualment gestionats pel Departament d'Educació i anomenats DELF scolaire, nivells A2 i B1. D'aquesta manera els alumnes poden tenir un títol oficial de francès que els serveix pel seu currículum laboral. Al principi havíem d'anar a Girona per fer les proves, però des de fa un temps cap aquí anem a Olot a l'institut Montsacopa.

IMPLICA'T

Un altre projecte innovador va ser «L'implica't». L'objectiu era motivar als alumnes repetidors d'altres cursos, ajudar-los a trobar una vocació o si més no a descobrir un ofici que els pogués interessar. El Departament d'Educació permetia a l'institut signar un conveni amb l'Ajuntament de

Camprodon per tal que aquests alumnes poguessin fer 10 hores setmanals fora de l'institut, ajudant a diferents entitats, com l'hospital geriàtric, la brigada, l'oficina de turisme o la casa de colònies i més tard vam ampliar aquest conveni a tots els ajuntaments de la Vall de Camprodon.

ENGRESCA'T

Més tard vam elaborar un nou projecte anomenat «Engresca't». Es tractava d'una aula de diversitat; tot un equip de professors vam intentar reconduir aquests alumnes que no encaixaven en el sistema tradicional d'ensenyament. Vam elaborar un projecte basat en competències, aplicant els continguts a treballs més pràctics i a orientar-los professionalment per a què no abandonessin l'escolaritat obligatòria. Com que teníem pocs recursos l'AMPA ens va pagar un hivernacle per dur a terme aquest projecte. Després per diferents raons no va tenir continuïtat, però jo crec que va ser una experiència enriquidora a tots nivells.

LA DIRECCIÓ

Durant dos cursos (2011-13) vaig assumir la direcció del centre de manera interina. Vam formar equip amb la Lúcia Cortada com a cap d'estudis i la Marta Bayer com a secretària. Va ser una gran experiència, penso que tots els professors en algun moment de la seva carrera ho haurien de viure, és com obrir el capó d'un cotxe i descobrir tot el que hi ha al darrere que el fa funcionar. La gestió d'un centre engloba molts factors i realment és complicada. Després vaig preferir deixar la direcció per raons personals i em va substituir l'actual directora, la Marta Bayer. Al cap d'un temps durant el curs 2015 em van demanar de tornar a formar part de l'equip directiu com a secretària, càrrec que encara ocupo actualment.

Sigui com sigui, m'agrada la meua feina com a professora i em sento a gust en el centre, tant amb els companys com amb les famílies, per tant espero poder ser útil durant molt de temps més.

Carme Amatell Cufí

Aquells anys de la SES

Carles Teixidor

Professor de Música

des del curs 2002/2003 a 2010/2011

Director de l'institut

cursos 2009/2010 i 2010/2011

Lloret o Camprodon? Aquesta fou la pregunta que l'administrativa del Departament d'Ensenyament m'adreçà per telèfon després de no haver-me presentat als nomenaments presencials que es feien regularment als Serveis Territorials de Girona. El cert és que no hi havia anat perquè alguna cosa m'havia fet tirar enrere a última hora, segurament el regust agre d'una mala experiència en el que havia estat el meu primer servei en un institut del Baix Empordà. Afortunadament l'especialitat de música sempre tenia dificultats per cobrir les vacants i aquell dia la sort em va somriure: Camprodon, vaig dir. No sé el perquè, però ho vaig dir amb tota la convicció del món quan, tot just unes hores abans havia decidit no presentar-me a aquells nomenaments. A preguntes de l'administrativa vaig afirmar que un imperatiu m'ho havia impedit, però el cert és que aquell matí havia decidit que el meu futur professional no passava per les aules d'un institut. Però la proposta d'anar a treballar a Camprodon em va semblar un regal, un regal fruit de la casualitat o del destí, una oportunitat, al capdavant, per intentar-ho de nou. La conversa no durà més de 30 o 40 segons, però aquella trucada em va canviar la vida.

El dia 5 de setembre del 2002 fou el meu primer dia de treball a la SES Germans Vila Riera, i el recordo com

un dia molt feliç; el trajecte en carretera per arribar a la feina era un deliciós passeig a través de paisatges verds, tal vegada blancs quan arribés l'hivern. En arribar al centre, un aulari tan petit com acollidor i la presentació cordial i entranyable del seu equip de docents i membres del PAS em van fer comprendre que Camprodon seria diferent, i ho va ser.

La SES Germans Vila Riera era un centre proper als alumnes i a les seves famílies. La seva joventut no l'impedia tenir una visió molt clara de quina havia de ser la seva funció a la Vall com a agent educatiu, socialitzador i integrador. Per això era imprescindible una actuació estratègica conjunta amb altres actors com l'AMPA, l'escola Dr. Robert, l'Ajuntament, el Consell Comarcal o el teixit associatiu de la Vall. Per fer-ho, la SES comptava amb un equip de persones expertes i sàvies al capdavant que varen saber traçar amb fermesa aquells primers passos, mentre jo m'ho mirava des de la meua inexpertesa i aprofitava cada dia per aprendre, no sense que aquella mateixa gent em fes sentir partícip d'alguna manera dels diversos projectes i reptes que anaven engrandint i eixamplant el seu camí.

Durant aquells anys l'institut anà creixent i ben aviat les obres d'ampliació van ser una necessitat inajornable. Recordo l'abans i el durant d'aquelles obres, mentre en Pere Ignasi ens explicava els detalls del projecte i ens

transmetia el punt de vista de l'Equip Directiu, obsessionat per tal de no deixar escapar una oportunitat per fer un institut que s'adequés al màxim a les necessitats dels seus alumnes i a les característiques del seu entorn. Paral·lelament l'institut s'anava adaptant a les transformacions que exigia el nou escenari social de principis del segle XXI i es preparava per afrontar amb garanties d'èxit la nova era digital que teníem a la cantonada. En pocs anys, el guix de les pissarres i les cartes per correu van donar pas als projectors i als correus electrònics; uns canvis que es precipitaven a gran velocitat, però que l'institut va saber-hi posar criteri amb la reflexió, la diagnosi i la pausa que uns canvis tan profunds requerien. Aquests canvis es varen cuinar sense pausa, però a foc lent, analitzant els diversos escenaris i triant sempre l'opció més adient.

Aquest és el tarannà que millor definia l'institut; la reflexió, el debat i la tria de l'opció més intel·ligent per fer front als reptes que dia a dia trucaven a la porta tot esperant una resposta urgent.

Els projectes de l'aula de música també s'impregnaren d'aquesta manera de fer; així es va realitzar el primer disc que els alumnes de l'institut enregistraren als estudis de la ràdio de Camprodon i que s'edità a l'institut de la manera més artesanal, copiant un a un els discs a l'aula d'informàtica mentre l'Elisabet hi enganxava les seves caràtules, una a una. Era un projecte

petit, fet amb pocs recursos, però d'un abast educatiu immens perquè aquell disc s'emmarcava dins un projecte molt més ampli pensat per convidar a afrontar els reptes d'integració social que plantejava el nou segle.

De la mateixa manera i amb el mateix esperit va néixer l'Orquestra de la SES; una proposta que s'allargà durant uns anys i que simplement volia ser un punt de trobada i de gaudi a través de la música. L'orquestra assajava a les tardes, com si es tractés d'una activitat extraescolar. Val a dir que la proposta va tenir una bona acollida per part dels alumnes i ens va permetre poder realitzar alguns concerts per la comarca i a l'Alt Empordà. Aquests concerts es vivien com una autèntica festa, un premi al treball que setmana rere setmana havia permès estrènyer llaços de complicitat com mai abans havíem viscut.

Naturalment, no tot van ser flors i violes; també vàrem viure situacions i moments difícils, molt difícils que van deixar esquerdes irreversibles amb les que vam aprendre a conviure. Sigui com sigui, l'Institut Germans Vila Riera m'acompanya sempre en el record dolç i entranyable d'una època irreplicable, d'uns companys i companyes compromesos amb un projecte educatiu pensat fins al més mínim detall per donar resposta a les necessitats dels joves de la Vall.

Hi ha moltes coses que vaig aprendre a la SES Germans Vila Riera i que em continuen acompanyant avui, però de totes elles n'hi ha una que per la seva excepcionalitat acabà esdevenint gairebé màgica: els seus diven-

dres. Sí, els divendres de l'institut eren un conglomerat de moments molt especials. Aquest era el dia que normalment fèiem les reunions de coordinació de tutories, unes coordinacions que preniën una rellevància i un sentit com no he vist enlloc més. Allà s'hi discutien els eixos bàsics d'una acció tutorial que era objecte d'un debat tan intens com enriquidor. Moltes vegades les sàvies reflexions d'alguns dels seus tutors s'allargaven i continuaven mentre ens preniem un cafè de filtre de paper a la sala de professors i el compartíem amb els companys que entraven i sortien d'aquella sala; era un moment òptim per fer balanç de com havia anat la setmana i, perquè no, d'intentar arreglar el món. Mentrestant els alumnes de quart preparaven, amb molt ofici, la parada de coca i xocolata per recollir fons pel seu viatge de fi d'etapa. Aquella parada convertia els patis del divendres en una cosa diferent, com una metà-

fora que ens explicava que malgrat les diverses contingències esdevingués al llarg de la setmana, finalment tots acabàvem compartint una coca i un bocí de xocolata per desitjar-nos un bon cap de setmana. Finalment, a última hora tot l'institut aturava les classes i cada tutor entrava a la seva aula. Un moment per compartir reflexions amb els alumnes i intentar acompanyar-los en el seu procés de creixement personal, més enllà dels continguts d'una o altra matèria. Al pati, el silenci només es trencava per un grup-classe que recollia selectivament la brossa, en un exercici d'estima vers les instal·lacions del centre i de respecte vers un medi natural tan privilegiat com aquell.

Enguany l'Institut celebra 25 anys. Moltíssimes felicitats a tots els que ho han fet possible. De tots ells, m'agradaria enviar una forta abraçada als autèntics protagonistes de tota aquesta història; els centenars de joves que promoció rere promoció han crescut a les seves aules i que avui són persones integrades de ple en una societat cada cop més exigent i complexa. Estic convençut que tots ells hauran tingut sort diversa a l'hora de gestionar i administrar els èxits o a l'hora d'assumir algun fracàs, però també estic convençut que l'experiència i el record entranyable de la seva etapa de formació a l'Institut Germans Vila Riera els acompanya i els acompanyarà tota la vida, com ens acompanya a tots aquells qui vam tenir el privilegi de ser-hi i la sort de gaudir-lo i estimar-lo.

Carles Teixidor Argemí

Els meus anys a l'institut

Montserrat Luengo

**Professora d'orientació
educativa i pedagogia
terapèutica**

des del curs 2003/2004

Directora de l'institut

curs 2008/2009

Fa molt temps que em van dir si volia fer un escrit per la revista extraordinària del 25è aniversari del nostre institut i fa molts dies que hi dono voltes per poder escriure'l, però no acabo mai de posar-m'hi. No és que no tingui coses a explicar, no! És que no sé com fer-ho per explicar en poques paraules tantes experiències que he viscut.

Vaig entrar a l'institut al setembre de 2001; era la plaça definitiva que sempre havia volgut, la d'orientadora, i em feia molta il·lusió, però estava una mica espantada perquè deixava l'educació primària per començar una nova etapa, encara que era al mateix poble i coneixia a quasi tot l'alumnat. Ho vaig fer juntament amb els alumnes de 6è de l'escola Doctor Robert, dels quals jo era tuto-

ra, i va ser l'any de l'atemptat de l'11 de setembre a les Torres Bessones de Nova York. Mal inici!

Des del primer moment em vaig sentir còmoda i bé, tot i que no sempre les coses han estat fàcils i positives. Tant temps, dona per tot. M'agradava i em segueix agradant treballar amb nois i noies d'aquesta edat, amb tot el que suposa. Sempre he mantingut molt bona relació amb ells i encara que soc molt seriosa i a vegades, segons ells, molt «dura», saben que poden comptar amb mi quan ho necessitin, i això que ja són molt grups els que han passat per l'institut i amb els quals he tractat!

En tots aquests cursos, he impartit classes de diferents matèries, encara que la que més m'agrada és la de matemàtiques i, per suposat, la de reforç o orientació. Fent adaptacions individuals també em sento còmoda ja que el vincle que s'estableix és més directe i personal. De totes maneres, sempre he cregut que és bo combinar les dues coses per poder veure la situació des de diferents punts de vista i conèixer de manera més integral a cadascun dels nostres alumnes; saber com estan amb una sola mirada, amb la manera com obren la porta...

També, des que vaig començar he tingut diferents càrrecs: des de tutora, coordinadora de tutors, coordinadora LIC (coordinadora de llengua,

interculturalitat i cohesió social), cap d'estudis (un dels quals tinc més bons records perquè la didàctica i la part pedagògica sempre m'ha agradat) fins a directora.

He vist com el nostre institut es va ampliar, després de molts anys de lluitar per aconseguir-ho, amb un segon edifici amb molt bon gust i totalment amb consonància amb el nostre entorn.

Evidentment, en tot aquest període, he conegut i compartit temps amb molts i diferents companyes i companys, entre els quals he establert una molt bona amistat que avui dia encara perdura, tot i que ara són lluny o ens veiem poc. Això és el que té treballar i passar tantes hores junts.

Mentre estic escrivint, pel meu cap passen un munt de moments i alguns de molt bonics, amb els quals em vull quedar. Un d'ells és la inauguració de l'edifici nou amb un acte oficial obert al municipi i amb pìcolabis inclòs (va ser molt emocionant) i un altre, que encara que fa molts anys em segueix commovent perquè va ser una experiència molt positiva i gratificant, és la sortida de tot l'alumnat i professorat del centre a Barcelona per realitzar al matí una activitat diferent cada grup i a la tarda-vespre tots junts anar a veure el musical Grease.

Montse Luengo Solano

Atemptat de l'11 de setembre de 2001 a les Torres Bessones de Nova York

Musical Grease. Barcelona, 2012

Revisc moments dels últims anys

Felip Pons

Professor de geografia i història
des del curs 1996/1997
al 2010/2011

Director de l'institut
cursos 2006/2007 i 2007/2008

Fa més d'onze anys que m'he jubilat i els records i valoracions es dilueixen.

Vaig ser ensenyant i, també, director en tres instituts: Serrallarga i S'Agulla de Blanes i al nostre Germans Vila Riera de Camprodon. Però això ara, per a mi, és com una etapa, ja molt llunyana, de la meua vida. Ara sóc un jubilat que passa el temps a casa, amb la família i cuidant el jardí i conreant l'hort amb els amics.

Ernest Maragall. Conseller d'Educació 2006/2010

Quan l'Elisabet em sugereix unes ratlles per a la revista de l'aniversari, revisc de nou alguns dels moments dels últims anys, de la meua vida laboral.

Què recordo més i què retinc més a la memòria? L'atenció a la diversitat, els alumnes que ara són companys de xerrades i tertúlies i certa melangia del temps passat.

Temps passat en què vaig participar amb altres companys i amb la valuossíssima ajuda del PND del centre, en el programa de la gratuïtat dels llibres de text.

Van ajudar a la realització d'aquest projecte el canvis que proposava i suggeria la Conselleria d'aquell moment i en especial, el conseller (2007) Ernest Maragall. S'obria la possibilitat de substituir els ajuts concrets a algunes famílies potenciant els projectes cooperatius de llibres de text.

Importantíssima fou la participació del professorat i els ajuts de l'AMPA, ajuntaments de la Vall de Camprodon i de la Fundació Germans Vila Riera.

Recordo l'atenció a la diversitat, els alumnes que ara són companys de xerrades i tertúlies

Així mateix la feina dels tutors i de l'Imma Alcalà.

Finalment, jo l'hagués pifiada si no fos per l'ajut i la capacitat de treball de l'Elisabet.

Però com us deia al principi, ja ha passat molt de temps i aquells moments els retinc embolcallats en una boira entre grisa i blanca que ajuda a diluir-ho tot.

Voldria aprofitar aquesta nota per a recordar les figures del director que em va acollir quan vaig arribar el curs 1996/97, el Pere Ignasi Isern; i el director dels darrers anys de la meua vida com a ensenyant, el Carles Teixidor.

Els meus millors desitjos per a alumnes, professors i personal no docent. Felix aniversari, Institut Germans Vila Riera.

Felip Pons Pellicer

Pere Ignasi Isern

Mestre de matemàtiques

des del curs 1996/1997
al 2005/2006

Director

des del curs 1999/2000
al 2005/2006

En aquest espai hi hauria d'haver un petit text d'en Pere Ignasi Isern Pascal, director de l'institut entre el 1999 i el 2006, any en què es va jubilar. Malauradament, l'any 2018 ens va deixar.

Després de treballar com a mestre en diferents pobles de la geografia gironina, l'any 1996 va ocupar una plaça a l'institut Germans Vila Riera de Camprodon, on va impartir les àrees de matemàtiques i ciències naturals.

Diuen que, quan hi ha passió per una cosa, aquesta s'encomana i traspua cap als altres. En Pere Ignasi vivia amb passió l'amor per a la natura, i la va projectar en tots i cadascun dels moments de la seva tasca docent.

Em vaig sentir com a casa

Carmina Martí

Professora d'anglès

des del curs 1996/1997
al 2003/2004

Directora de l'institut

cursos 1997/1998 i 1998/1999

A principi d'aquest curs vaig rebre un correu electrònic de l'Elisabet Làzaro que em demanava que escrivís quatre ratlles sobre la meva experiència com a directora en els inicis de la creació de l'institut, que en aquells moments era la SES de Camprodon. Era, d'alguna manera, una secció de l'Ins Abat Oliba de de Ripoll.

Vaig arribar a l'institut el 1996 després d'haver treballat 2 anys a l'Institut Abat Oliba de Ripoll. Vaig venir acompanyada d'en Toni Pujals. En Dani Puig i ells serien els 2 membres de l'equip directiu. En Dani seria el director i en Toni, el secretari.

El primer dia de posar un peu al centre ja em vaig sentir com a casa. En Gaspar Vila i en Pere Ignasi Isern em van acollir amb els braços oberts i a poc a poc em van anar posant al dia del lloc, dels alumnes i del poble.

També hi tenia un altre puntal al centre, el mossèn de Molló, el mossèn Josep Riera, una de les millors persones que he conegut a la meua vida.

Al cap d'un any i no sé ben bé com va anar, en Dani tornava a Ripoll i ell i en Toni em van enredar per agafar la direcció del centre. Era jove, tenia molta energia, em reconeixia com a vocacional al 100%, resolutiva, determinada i estava il·lusionada a tirar endavant aquest projecte que tot just havia començat; a més, sabia que tenia el suport incondicional d'en Toni, en Gaspar i en Pere Ignasi que m'acompanyarien en la direcció.

Sovint feien classe amb els anoracs i les bufandes. Una vegada se'ns van gelar les finestres per dins

Recordo que el que portava més malament era el pressupost tan ajustat que teníem i com havíem de controlar les despeses de calefacció. Teníem alumnes als mòduls que sovint feien classe amb els anoracs i les bufandes. Una vegada se'ns van gelar les finestres per dins i tot! Sovint havíem de pidolar a l'Ajuntament que col·laborés en el manteniment del centre perquè no arribàvem. En Toni feia màgia per quadrar els comptes!

Els primers anys teníem un equip docent molt i molt compromès, implicat, il·lusionat, amb ganes de treballar i tirar endavant projectes. Recordo els crèdits de síntesi a la natura; eren tot un descobriment de l'entorn. Els professors de ciències (en Pere Ignasi i l'Elvira Plana) volien que els alumnes fossin conscients del tresor que tenien en el seu entorn. I nosaltres. érem un grapat d'amics treballant junts. Un veritable plaer, que no s'ha repetit més

en els quasi 30 anys que fa que soc professora.

Teníem un equip docent molt i molt compromès, implicat, il·lusionat, amb ganes de treballar i tirar endavant projectes

Em costa molt deslligar la direcció de la docència perquè quan penso en Camprodon el que sempre recordo amb certa enyorança és la qualitat humana dels docents que m'acompanyaven i del seu alumnat. Recordo que deia: «Mira, a Camprodon hi ha estudiants aplicats i d'altres que no, com arreu, però sí que tots són molt bones persones». Els recordo molt sans, espontanis, «campetxanos» amb bona fe, decidits...

Vaig tenir la sort de fer setmanes blanques amb ells, viatges de fi de curs. I mai, mai, mai hi va haver cap problema.

He de confessar que fer aquest exercici de memòria, em porta una certa enyorança. Vaig marxar de l'institut per motius familiars (fills encara molt petits i un de delicat, malaltís i gens dormilega). Deixava uns anys d'implicació en un projecte que havíem iniciat i que volia que triomfés. Deixava un tipus d'alumnat que no trobaria enlloc més i un grapat d'amics: en Toni, en Raül, en Gaspar, en Pere Ignasi, en Manel, la Manela, l'Elvira, la Isabel i els que em deixo (perdoneu-me).

Desitjo que l'esperit del centre segueixi viu i que conserveu l'essència dels que el vam engegar amb totes les millores que, segur, haureu aportat. Moltes gràcies per donar-me l'oportunitat de recordar una de les millors etapes de la meua docència.

Carmina Martí Costa

Mossèn Josep Riera, el mossèn de Molló

El naixement de l'institut de secundària

Rosa Gibert

**Mestra i directora de
l'escola Doctor Robert**

Fins el curs 2015/2016

Ara fa una mica més de vint-i-cinc anys, vam saber que tindríem institut de secundària a Camprodon, el nou Mapa Escolar tenia present que els nois i noies podrien quedar-se dos anys més a la Vall. Un bon treball de gestió política, una gran notícia tenint en compte les dimensions de Camprodon.

Tothom sap que la proximitat dels centres educatius i el sentiment de pertinença que aquest fet genera als estudiants i a les seves famílies millora en gran mesura l'èxit escolar. El naixement de l'institut de secundària era una gran oportunitat en aquest sentit.

Recordo sentir-me com si haguéssim parit tots plegats una preciosa criatura, una mica baixa de pes, petita, això sí, perquè de seguida ens van comunicar que no arribava a Institut, n'hi deien SES, que només era un trosset d'Institut, Ai! pobreta... primer et sobta, és clar, penses que potser no viurà massa temps i et prepares pel pitjor, però ves per on, ja ha fet vint-i-cinc anys. Quina alegria! Per molts anys!

A l'Escola Dr. Robert, em perdonareu que parli des de l'escola però és d'on durant una colla d'anys he pogut veure com creixia la criatura, es va generar una espiral d'il·lusió molt gran en un primer moment i després també vam viure una ambivalència de sentiments, entre guanyar i perdre.

La part de guanyar era ben clara, albiràvem un projecte de renovació pedagògica que podia ser molt potent, enteníem aquesta suma com la possibilitat de tenir el que ara anomenen institut-escola o escola-institut. Un concepte que ara està en plena vigència però que en aquells moments no va entendre tothom. Només ens vam avançar en el temps: vint-i-cinc anys després és la proposta oficial del Departament d'Ensenyament per a aquests casos, amb estudis que avalen la bondat d'aquest projecte d'organització.

La part de sentiment de pèrdua, uf! Primer de tot la criatura, encara que només per un any, naixia depenent de l'institut Abat Oliba de Ripoll. En aquells moments a l'escola Dr. Robert estàvem treballant molt intensament amb tot l'equip, amb moltes ànsies de renovació pedagògica. Gaudíem de fer de mestres plegats i anàvem fent xarxa, amb la comunitat educativa i a nivell de poble, amb molta il·lusió i compromís. Ens va costar una mica refer-nos quan uns quants companys de la casa, molt compromesos amb el projecte, van marxar cap a l'Institut. Tot i que aquest fet va ser molt positiu per a la coordinació dels dos centres (sort en vàrem tenir en un primer moment), es feia molt estrany continuar el treball pedagògic iniciat sense ells, un cop va quedar clar que l'Escola i l'Institut serien dues institucions educatives no connectades de forma orgànica i

que, de moment, la SES dependria de l'Institut Abat Oliba de Ripoll.

Malgrat tot, vam anar caminant plegats en la mesura que les circumstàncies ho han permès, amb moltes més situacions que ens feien sentir que sumàvem i guanyàvem que no al contrari. El balanç ha estat positiu, molt positiu. Tenir institut públic de secundària a Camprodon ha estat, i és, un regal, pensant sobretot en la possibilitat de reforçar aquest sentiment de pertinença, de posar un marc educatiu clar de confort d'aprenentatge per a tots els nens i nenes i de treballar per a l'equitat social i l'èxit educatiu per a tots i totes.

Un poble com el nostre, gran en mèrits i petit en habitants, es un bon marc perquè finalment es pugui demanar la creació d'aquest institut-escola, o escola-institut que demanàvem ara fa 25 anys. És un pensament que encara em balla pel cap.

Sóc optimista de mena i, tothom sap també que la mirada positiva sol ser més fructífera que la que es gronxa en un estel apagat, és per això que crec fermament que aquest projecte es possible i m'atreviria a dir, amb el permís de la comunitat educativa actual, que també necessari per renovar i enfortir el projecte públic d'educació bàsica, un projecte de qualitat del qual em sento ja molt orgullosa.

Rosa Gibert Moliner

Escola Dr. Robert

Que falta algú?

Els anys que he treballat a l'Institut Germans Vila Riera no ha sigut fent una feina, ha set com formar part d'una gran família.

Quan vaig aterrar a l'insti ningú em volia, ja que van obrir una plaça de subaltern sense informar-ne l'equip directiu. Sí que és veritat que per a un institut amb tants pocs alumnes dos conserges no eren necessaris, però de mica en mica (una empeneta per un cantó, una empeneta per un altre) vaig fer-me un lloc necessari i necessitat.

Al començament vaig detectar que ningú portava el control de faltes d'assistència ni del menjador i transport i, sent com soc, de seguida em vaig oferir a fer-ho i, encara que al principi hi havia professors que no hi estaven d'acord, vaig començar a passar per les classes amb la frase que penso que molts dels alumnes recorden:

Que falta algú del vostre grup?

A partir d'aquí, juntament amb l'equip directiu vam desenvolupar el projecte cooperatiu de llibres del qual van gaudir totes les famílies de l'Institut. Jo era la responsable de les comandes, del lliurament i recollida dels lots de llibres i, per descomptat, del manteniment dels lots.

També vaig incorporar la parada de fruita per als nens que s'havien deixat l'esmorzar a casa, i quan vam posar en marxa l'hivernacle també veníem els productes que recol·lectàvem. Cada dia abans d'anar a l'Institut anava a comprar fruita i comptava les peces i les dividia pel preu que havia pa-

gat i així els nens i les nenes pagaven el preu real de cada fruita, que sempre era força barat: una peça costava de trenta a quaranta cèntims.

Em vaig implicar en tots els afers del dia a dia de l'institut. Ja era una més de la família!!

Amb els meus companys vam preparar festes i festetes i vaig formar part de totes i cadascuna d'elles.

Si fallava alguna cosa a la primera que demanaven auxili era a mi, i jo, amb el meu saber fer i intimidant l'aparell que no volia funcionar mirava de solucionar-ho. Fins i tot vaig dur un assecador dels cabells per bufar els ordinadors que no volien funcionar... I funcionaven!

Varen ser uns anys molt divertits i engrescadors: el tracte amb els nens i les famílies em feia sentir com si jo formés part de tots ells.

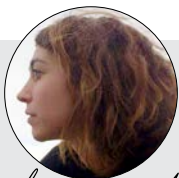
I la relació amb els meus companys/amics de feina va ser molt enriquidora i festiva. Us recordeu dels esmorzars, dinars i celebracions diverses? Doncs jo sí que me'n recordo, i ho enyoro.

He tingut l'honor de formar part d'aquest Institut en el seu recorregut històric. He estat testimoni de la seva tasca a enfortir els valors humans i al seu compromís en la formació dels més joves, per al futur que se'ls acost. I soc capaç de corroborar, amb fermesa, que s'ha fet una tasca magistral, que ha de perdurar en el temps.

Imma Alcalà Carrillo

Cent obres d'art per als 25 anys de l'Institut Germans Vila Riera

Gisela Arimany

Professora d'educació visual i plàstica

des del curs 2014/2015
al 2020/2021

Per a mi, fer una obra artística comporta revisar, remirar i reescriure, i això sempre és una oportunitat fantàstica per anar cosint realitats.

Aquest estiu, l'Institut Germans Vila Riera de Camprodon em va encarregar 100 obres d'art. Quan ho vaig saber, de seguida vaig començar a pensar què i com ho volia dir.

Per a mi, anar a Camprodon és pujar a la naturalesa salvatge. L'Institut està envoltat de verd i l'acompanya la música que sentim de les escales de les vaques des de les finestres de les classes.

La meua visió va ser posar-hi la imatge d'un arbre o d'unes arrels, en representació de la naturalesa.

A partir d'aquí vaig anar al bosc a fer fotografies. Vaig triar la imatge d'un bedoll a contrallum, una fotografia feta al vespre.

De seguida em va venir la idea d'estampar aquest arbre en una serigrafia, ja que el gravat m'agrada molt i et permet fer-ne 100 còpies, totes diferents, perquè les serigrafies s'estampen una a una manualment.

La tècnica de la serigrafia necessita de maquinària especial que jo no tinc; així que em vaig posar en contacte amb l'Oriol, de l'estudi serigràfic 1 de

30 d'Olot, i li vaig explicar la idea, la van pressupostar i un cop acceptat el pressupost, ens vàrem reunir per mirar com ho fariem exactament.

Jo a casa, prèviament, vaig fer proves d'imatge, composició i color amb l'ordinador. Això va fer que tingués clar que volia estampar el fons de l'arbre en blau Klein i fer unes taques negres amb pinzell de fons.

Així ho vam fer: l'Oriol em van donar 120 làmines en blanc i jo hi vaig anar fent taques amb tinta xinesa negra i un pinzell especial pla i gros. Un cop fetes les taques em va venir de gust escriure-hi poemes. Totes aquestes taques i poemes els feia pensant en l'institut, la gent que he conegut, els alumnes, el cel de Camprodon, l'olor de tardor i el fred de l'hivern, les classes, els ulls dels que comencen, els ulls dels que acaben; inspirada en els records, les formes plàstiques m'anaven sortint soles.

Quan vaig tenir les 120 làmines amb taques negres, les vaig portar al taller i vam començar a estampar en blau. El blau no era prou fort per a tapar el negre i l'efecte no m'agradava.

Vàrem provar d'estampar en groc, i tampoc m'acabava de convèncer. Vam parar el procés: les veia més boniques sense estampar.

Un cop a casa, mentre li anava donant voltes, just vaig trobar un full acetat amb l'arbre imprès en negre, el vaig posar sobre les làmines i... m'agradava!

M'agradava el fons de l'arbre estampat en negre perquè no perdien el minimalisme japonès, el fons i la forma s'unien, donant més capes de lectura plàstica.

Vaig tornar al taller i li vaig dir a l'Oriol: "Estamparem en negre!". I així ho vàrem fer, però no les vaig estampar totes; al mateix moment triava si aquella làmina guanyaria amb l'arbre o era més bonica sense l'arbre, i al final vaig estampar la meitat de les peces, mentre que les altres les vaig deixar només amb la pinzellada i el poema. N'hi havia que havien quedat tan boniques que no els calia l'arbre i n'hi havia d'altres que eren el fons i la forma perfectes per ser part i paisatge de l'arbre.

*Aquestes taques i
poemes els feia pensant
en l'institut, la gent que
he conegut, els alumnes,
el cel de Camprodon*

Així que aquestes obres que teniu entre les mans són el resultat d'un procés de recerca plàstica que vol comunicar el coneixement, el record, la memòria i el present, en essència, d'un centre educatiu i d'un paisatge del qual moltes hem format o encara estem formant part.

Gisela Arimany Pruença

Fa 25 anys el món era ben bé un altre

Anna Carbonés

**Professora de
geografia i història**
des del curs 2019/2020

Assumpta Martínez

**Professora de
geografia i història**
des del curs 2017/2018

El de mitjan anys 90 era un món encara analògic en què, si bé és cert que els ordinadors havien anat trobant el seu lloc en el nostre dia a dia, Internet encara era una gran desconeguda que tot just començava a ensenyar les banyes, com un cargol que surt tímidament de la seva hibernació. Els mòbils eren uns aparells dels quals tot just es començava a sentir a parlar pocs anys després i les videotrucades senzillament formaven part de l'univers de les pel·lícules de ciència-ficció.

del genocidi a Ruanda del 1994, en què els tutsis van ser cruelment massacrats a cops de matxet pels hutus, i els darrers estralls de la guerra de l'ex-lugoslàvia arribaven a la seva fi amb la signatura dels Acords de Dayton, el 1995, amb els quals es posava el punt i final a la guerra a Bòsnia, a Croàcia i a la trinxada ex-lugoslàvia.

de l'Open dels Estats Units del 1996, tot i que va acabar sent derrotat pel número 1 d'aquell moment, l'esplèndid Pete Sampras.

En aquells temps, Catalunya encara recordava emocionada les recents Olimpíades celebrades a Barcelona l'any 1992, mentre que un encara prestigiós Jordi Pujol encetava la seva cinquena legislatura, el 1995, aquest cop, però, sense majoria absoluta, com a President de la Generalitat. En política local, Eudald Casadesús s'estrenava com a alcalde de Ripoll i Esteve Pujol, com a alcalde de Camprodon, mentre que els recentment oberts túnels del Capsacosta, inaugurats el 1994, acabaven de permetre al Ripollès mirar de front a la Garrotxa, tot facilitant-li també una connexió molt més ràpida al Pirineu i a la resta de comarques gironines.

I en aquest altre món de fa 25 anys, entre tantes altres coses destacades d'aquell període, a escala molt més propera, cal destacar també que a Camprodon iniciava el seu curs un nou centre educatiu, que obria les portes de l'Educació Secundària al poble: l'actual INS Germans Vila-Riera, pel qual han anat passant fins aquest curs 2021-2022 un total aproximat de vint promocions de joves, camprodonins la majoria, però també molts provinents de pobles propers al nostre municipi.

*Les videotrucades
formaven part
de l'univers de
les pel·lícules de
ciència-ficció*

En esports, era el final de l'època del Dream Team del Barça de Johann Cruyff, amb l'entrenador Pep Guardiola encara com a jugador en actiu. L'actual motorista mundialment famós Maverick Viñales tot just acabava de néixer i el tenista Àlex Corretja fregava amb els dits la copa, a la final

A Europa, l'euro encara no era una realitat a peu de carrer i, per tant, a l'Estat espanyol encara es pagava amb pessetes, a França amb francs, a Itàlia amb lires, a Alemanya amb marcs, a Anglaterra amb lliures... i, en conseqüència, un viatge per Europa implicava entrebancar-se amb el canvi de monedes i bitllets propis de cada país. A escala mundial, el món s'estremia recordant l'horror

*Anna Carbonés Amagat
M. Assumpta Martínez González*

Som aula d'acollida

Judit Català

Professora Aula d'acollida

des del curs 2006/2007 al 2011/2012

Per a buscar la informació que necessitava per a fer aquest escrit, he hagut de remenar els llaips de memòria que estaven més al fons del calaix. **L'últim any de l'aula d'acollida va ser el curs 2011-12, just farà 10 anys !!!**

He creuat els dits per a que l'ordinador, un cop introduït el llaip a la connexió, m'obris la porta a uns anys en que els i les meves alumnes i jo vam estar aprenent les unes de les altres, més enllà dels coneixements acadèmics.

I... voilà, quin món he redescobert!

Quina colla!

L'objectiu que vam tenir més clar des d'un inici, va ser que no ens podíem quedar tancades a la nostra petita aula del fons del passadís. Tot allò que treballàvem s'havia de compartir amb la resta de l'institut, havíem de treballar plegats perquè teníem molt per aportar, molt per dir, per compartir i per fer reflexionar a totes les companyes i companys de l'institut.

El que més m'ha cridat l'atenció, és que rellegint el que vam fer, he comprovat que encara són temàtiques a les que hem de seguir donant voltes, insistint i fent nostres-com a societat, com a país i com a poble.

Us en faig un parell de tastets...

INTERCULTURALIQUÈ?

Sant Jordi 2010

Interculturalitat és una paraula que molta gent fa servir i poca sap què diu quan l'utilitza.

Qui l'entén és perquè ha tingut prou paciència i curiositat per escoltar els altres i alhora ha sabut explicar coses interessants. Desperta la teva curiositat i segueix llegint!

No hi ha res millor que poder-se expressar. Poder dir coses, que t'escoltin, perquè pensen que el que dius sona molt interessant. Sentir-se a prop dels altres i descobrir, amb ells i elles, que no ets tan diferent, que només t'han de donar l'oportunitat, les ganes i la paciència d'escoltar-te. Potser et costa expressar-te, no trobes les paraules prou ràpidament i per això moltes vegades no t'entenen, no t'escolten o et miren d'una manera que no entens. O potser tu no has tingut prou valentia i decisió. Us heu de-

manat mai què és cultura? Ens atreviríem a definir aquest concepte? Nosaltres ens hem atrevit a definir-la. Hi ha una cultura que ens fa més semblants que no pas diferents:

L'edat, si som de zones rurals o de ciutat, la classe social, si som creients o no, el país d'origen, el tipus de família que tenim, el gènere, tot això determina els hàbits, les formes de ser i les maneres de pensar. Determina la nostra cultura. Potser trobarem punts en comú allà on no ens pensàvem que hi fossin.

Cultura és el conjunt de formes de ser, hàbits i maneres de pensar presents en la societat i que es projecten cap al futur. No està lligada només a l'origen geogràfic, ni a les llengües. La cultura no és estàtica, sinó dinàmica. Formem part d'una cultura que construïm totes i tots dia a dia, col·lectivament.

ROBA BRUTA

25 de novembre 2011 - Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones

*Quan l'amor és positiu ens ajuda a viure i a créixer.
Quan no ho és, pot esdevenir un obstacle per viure.*

"Hi ha moltes maneres de morir. La mort pot ser real, però també morim quan s'anul·la la persona que es respecta a si mateixa, que s'estima, que està contenta de ser com és... hi ha moltes dones arreu que pateixen aquesta mort, dones dins i fora de nosaltres, al nostre voltant. Potser no és una mort real, més aviat és una cadena perpètua que elles viuen quotidianament.

Al capdavant aquí teniu part de la roba bruta de la nostra societat. Aquí queda estesa, mireu-la a la cara, reflexioneu. Perquè si no som conscients que ho tenim tan a prop no podrem canviar-ho."

Sàida: Crec que a partir d'ara hauríem de prendre precaucions. Pel proper cop compraré un preservatiu.

Gerard: Ja saps que a mi no em va bé. Menys el preservatiu, fes el que vulguis... i havent-hi la pindola de l'endemà... no cal. Podrem canviar-ho."

Anissa: M'apuntaré a un curs de guitarra que fan a l'escola de música, em fa tanta il·lusió!

Aniol: Tocar la guitarra diu, he! Si ets incapaç de distingir les notes. Quan et diuen "fa sol" mires enlaire!

Aniol: On vas estar ahir a la tarda? No m'agafaves el mòbil!

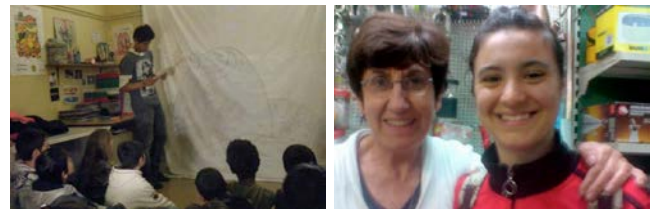
Natàlia: A casa d'una amiga.

Aniol: T'he dit moltes vegades que has d'estar atenta a les meves trucades. Quina amiga?

Vam fer moltes activitats més:

Vam explicar el conte dels músics de Bremen amb ombres de colors el dia de les llengües a l'escola Dr Robert.

I vam buscar les dones pioneres de tots els temps a la Vall de Camprodon per a fer conèixer les seves gestes. Per cert! Vam demanar a l'ajuntament que es posés el nom d'alguna d'elles a carrers de Camprodon i encara no s'ha aconseguit...

Tot treballant d'aquesta manera, els nois i noies de l'aula d'acollida van aconseguir les eines per menjar-se el món.

I el professorat, seguim amb les mateixes reivindicacions. Potser sí que serà veritat aquella dita: "el món no avança... Gira!"

Haig de confessar un secret... Des que he començat a escriure aquestes línies fins que les he acabat a la meua cara ha lluit un somriure. Quins bons records i quant que vam aprendre. Moltes gràcies a totes les noies i nois amb qui vam fer camí!!

Judit Català Alcalde

English is fun

Laura Coria

Professora d'anglès
des del curs 2009/2010

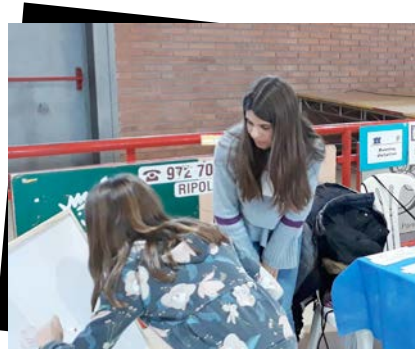
Després de tretze anys a l'Institut Germans Vila Riera de Camprodon, tot i que ha passat com un sospir i mirant enrere amb perspectiva, considero que he après a renovar-me amb el pas del temps i a adaptar-me a l'alumnat que va passant per les aules cada curs. La matèria és la mateixa, però la riquesa que es va acumulant amb tanta diversitat, fa que cada dia sigui molt diferent i faci que et vagis descobrint a tu mateix en diverses facetes. L'enriquiment no és només professional sinó també personal. Per això, sempre que ens és possible, participem en totes aquelles activitats que considerem necessàries per contribuir al desenvolupament integral de tota la comunitat educativa.

Dia de les Llengües. Escola Doctor Robert (Camprodon). Abril 2019.

Des del Departament d'anglès fem la nostra aportació col·laborant amb diferents projectes proposats per l'Escola Doctor Robert i el CRP del Ripollès. També tenim la possibilitat de presentar als nostres alumnes als exàmens oficials de Cambridge i a l'any 2013 vam participar en el con-

curs The Fonix gràcies a la demanda d'un d'ells i la seva il·lusió per participar-hi. Per tant, estem oberts a qualsevol proposta que reforci l'aprenentatge de la llengua anglesa del nostre alumnat.

English Day. Ripoll. Març 2019.

En relació a la proposta que cada any ens fa l'Escola Doctor Robert de Camprodon, sempre posem el nostre gra de sorra al Dia de les Llengües participant amb diferents formats per tal de potenciar l'interès per la llengua anglesa tant del nostre alumnat com de l'alumnat de primària, els nostres futurs alumnes. Aquest dia festiu, participem amb petites obres de teatre de diferents temàtiques i concursos prèviament preparats meticulosament pels nostres alumnes dels diferents cursos amb l'ajuda i supervisió del professorat de llengua anglesa. Segons el format, es demana la interacció del públic per tal de donar a l'alumnat de primària protagonisme durant l'actuació. En acabar, sempre ens sentim com de la família de l'Escola Doctor Robert amb la seva invitació a coca i xocolata al pati amb tota la comunitat educativa del centre. Sempre és una satisfacció que comptin amb nosaltres per aquest esdeveniment.

Quant a la proposta anual del CRP del Ripollès, també col·laborem amb l'English Day, jornada en què durant tot el matí a Ripoll els alumnes de 4t d'ESO dels instituts parti-

cipants de la comarca fan una gimcana en anglès per als alumnes de 6è de primària. Aquestes activitats estan supervisades pels seus professors d'anglès i la resta del professorat especialitzat de 6è de les escoles participants.

Sempre estem oberts a qualsevol idea que ens ajudi a la motivació del nostre alumnat i potenciar l'ús i l'aprenentatge de la llengua anglesa. Per això, una altra proposta a què ens hem afegit per la seva conveniència en el nostre centre educatiu és donar als nostres alumnes la possibilitat de presentar-se als exàmens de Cambridge per a escoles, principalment al nivell PET (Preliminary English Test) i l'FCE (First Certificate Exam).

English Day. Ripoll. Març 2019.

La intenció dels professors de llengua anglesa és potenciar la motivació dels nostres alumnes per a l'aprenentatge d'aquesta llengua i per això es continuarà participant en les activitats més adients per a aquest objectiu. En aquest món divers i dinàmic, els professors tenim una gran feina que ens permet aprendre cada dia de la riquesa que ens aporten totes aquelles persones, ja siguin alumnes o companys, que ens acompanyen en aquest viatge tan important per a tots i totes. Espero poder continuar aprenent i gaudint d'aquest institut fet per persones meravelloses que tenen molt a celebrar.

Laura Coria Ruiz

Divulgar el patrimoni científic

Lidia Cortada

**Professora de Biologia
i Geologia**

des del curs 2009/2010

La Vall de Camprodon és coneguda per ser un paratge natural amb incomparables tresors científics.

El nostre centre, al llarg dels 25 anys d'existència, ha intentat que els seus alumnes coneguin la gran biodiversitat que conté així com el gran patrimoni científic que els envolta, per tal de valorar-lo i protegir-lo.

Amb aquest objectiu, els diversos professors del departament científic han intentat divulgar-lo amb les seves classes, treballs, pràctiques al laboratori i sortides, sense deixar de banda els nombrosos científics (alguns, familiars d'alumnes) que ens han acompanyat en diverses ocasions amb classes o xerrades.

Qui no recorda...

★ Les excursions cap a Vallter o al Parc de les Capçaleres del Ter i del Freser. Amb aquelles sortides, molts dels nostres alumnes van descobrir estructures geològiques i espècies que desconeixien. Tant és així que quan trobaven algun animal mort el portaven a l'institut per tal de conservar-lo. Així es va iniciar la col·lecció d'animals dissecats de la qual disposem al centre. És un recull prou representatiu de l'entorn, per això l'any 2011, quan van reobrir el Museu Etnogràfic de Ripoll, vam cedir-los algunes peces.

★ Els treballs de síntesi a Sant Antoni, on realitzàvem diferents activitats per arribar finalment a l'ermita i observar la majestuositat de la Vall.

★ La participació en projectes de reforestació amb la Fundació Germans Vila Riera per repoblar amb plançons de roure de fulla gran Can Pascal.

★ Les pizzes i la crema de xocolata que vam preparar a l'institut dins el projecte Ciència i cuina.

★ La construcció de l'hivernacle i l'optativa de l'hort escolar.

★ Les conferències a l'Hotel d'Entitats i Casal Cívic de Ripoll per fomen-

L'Hivernacle. Curs 2016/2017.

tar l'esperit científic entre els joves i especialment entre les dones.

★ El concurs d'enigmes científics durant la Setmana de la Ciència.

★ Participació dels nostres alumnes junt amb les entitats de la Vall relacionades amb la salut, en l'aprenentatge en l'ús d'un desfibril·lador extern automàtic (DEA).

★ La sortida al riu Ritort, davant de la Font del Ferro, per recollir macroinvertebrats i realitzar anàlisis fisicoquímiques i comprovar la contaminació d'aquest tram.

I moltes més activitats que han permès apropar la ciència i descobrir l'entorn als nostres alumnes de la Vall de Camprodon.

Lidia Cortada Sánchez

Sortida a Sant Antoni. Curs 2014/2015.

Taller de primers auxilis. Curs 2016/2017.

Ciència i cuina: la xocolata. Curs 2014/2015.

La meva arribada a l'institut Germans Vila Riera

Som al setembre del 2020, després de sis llargs mesos sense trepitjar una aula, i cansat de les classes i reunions virtuals (recordeu que des de mitjans del mes de març que els centres educatius estaven tancats per la crisi sanitària de la COVID19), va arribar el moment tan desitjat de tornar a tocar de peus a terra dins una aula, estar més a prop de l'alumnat i professorat, viure l'ambient escolar i de reprendre una aparent normalitat.

Va ser aquest, un moment molt desitjat, però, a la vegada, també un moment difícil, força preocupant i angixant perquè a les aules no es vivia una normalitat habitual. Es respirava un ambient temorós, afligit, incert (mascareta protectora, gel hidroalcohòlic, ventilació d'aules, presa de temperatura corporal, neteja constant de mans i espais, confinaments constants, quarentenes..., ufffff!),

un ambient molt convuls, però que, al capdavant, tots teníem ganes de tornar. Ens mancava aquell contacte directe amb les persones, viure i sentir les converses dels passadissos, de les aules, els jocs del pati... Tots necessitàvem tornar a una normalitat que se'ns havia tallat de forma contundent.

En el meu cas la il·lusió era doble: Tornar a les aules i trepitjar noves aules. Conèixer gent nova, alumnes nous, companys nous, famílies noves, noves maneres de fer; en definitiva, enriquiment personal i professional. La documentació oficial que m'havia arribat prescrivia que el meu destí portava el nom d'Institut Germans Vila Riera de Camprodon.

Ja abans d'arribar vaig tenir el presentiment que a l'institut de Camprodon hi estaria molt bé, que serien gent acollidora, afable, cordial. Vaig tenir sort! I aquell primer averany s'ha convertit en realitat.

Arribat el primer dia em planto davant la porta de l'institut i abans d'entrar vaig fer una ullada a les instal·lacions. Vaig quedar bocabadat; allò que se'n diu al·lucinat o «flipat». L'edifici de l'institut, des de fora feia molt de goig. Construcció d'una sola planta feta amb maons vermells d'obra vista i pedra de la cantera del Catllar,

façana ben conservada, espais verds, natura, un pavelló esportiu sensacional...; i allargant el cap per la tanca vaig repassar els espais interiors: gespa ben cuidada, patis nets i espaiosos, pista de bàsquet, aules clares i lluminoses... Són gent conscienciada pel planeta!, vaig pensar, perquè veig tota mena de cubells de colors per seguir el bon reciclatge de residus... En fi, a primer cop d'ull, un edifici molt vistós en un entorn immillorable; i vaig pensar que «si a dins si viu el mateix ambient de tranquil·litat i cura com es percep a fora, aniríem bé!».

Només obrir la porta ja sento una veu que em diu: Hola, Jordi, bon dia! Jo atemorit responc educadament amb un altre, bon dia! Ella em diu: «Soc la Roser!». Aquell bon dia de la Roser era el que em faltava per tenir la certesa que allà dins hi estaria bé. S'hi respirava un bon ambient, agradable. Després de saludar a la Roser vaig anar saludant altres persones aquí i allà; l'Elisabet, la secretària, l'equip directiu, el professorat. Suposo que és normal que aquell primer dia no recordés tots els noms de companys i companyes; però, afortunadament, en pocs dies ja vaig anar posant el nom a totes aquelles cares. També em passava amb els alumnes que sovint els canviava els noms.

Doncs sí, aquell primer presagi s'ha acomplert. A l'institut de Camprodon s'hi viu bé, s'hi treballa bé, i s'hi ensenya molt bé; som com una petita família on uns i altres ens cuidem, ens preocupem, ens ajudem; en fi, que creixem junts!

Moltes felicitats a tots i totes els qui formem part d'aquests vint-i-cinc anys d'història de l'institut i desitjo una llarga vida plena d'èxits i bons propòsits.

Sala de professors

Jordi Fàbregas Casulà

Parlem d'ensenyament

Elisabet Lázaro

Administrativa

des del curs 2002/2003

Quan ens diuen *ensenyament* de seguida pensem en alumnes i mestres, pissarres i guix o bolígrafs i llibretes, com també en llapis i gomes o pintures i pinzells...

NO pensem mai en certificats, historials acadèmics, avaluacions..., timbres de portes, obertura i tancament del centre, sirena, calefacció o neteja..., per exemple.

Però també hi són. I permeteu-me que us digui que en són una part important, no la que més, però podríem dir que són un dels quatre pilars de l'ensenyament ja que, per molt que estudiis, sense una certificació dels estudis no hi ha accés possible a estudis posteriors o a llocs de treball que demanen constància del nivell acadèmic assolit. Per tant, vull trencar una llança a favor de l'anomenat Personal d'Administració i Serveis (PAS), del qual formo part.

La meva tasca, la d'administració, és una de les més invisibles de tot l'entrellat, però també és important. És clar, evidentment, que si els alumnes i el professorat no fessin la seva feina, la meva no serviria de res.

De fet, fa 20 anys, quan vaig començar, ningú sabia quines tasques encomanar-me, només hi havia personal d'administració als grans instituts com els de Barcelona, o en els de pobles grans com Ripoll o Olot, però mai ningú s'havia plantejat que n'hi pogués haver a totes les escoles i ins-

tituts, fins i tot a les ZER. De mica en mica el Departament va anar exigint més i més feines que els secretaris no podien assumir, i per això es va generalitzar la figura del personal administratiu a les escoles i instituts.

No es pot certificar un estudi si no s'ha fet, però... si no hi hagués el procés de preinscripció i matrícula, si no hi ha uns horaris de grups i de professors, si no hi ha una planificació, si no es comuniquen les dades del curs al Departament o al Consell Comarcal, si no es comptabilitzen les despeses i els ingressos, si les circulars no s'envien, si no es passen unes actes, si no s'entreguen els butlletins de notes, si no s'entren les dades als aplicatius, no es faciliten llistats o no es demanen subvencions i beques, entre altra paperassa i burocràcia, tot seria més complicat.

Renovació del Consell Escolar. Curs 2014-15.

Potser la més difícil, però alhora la més gratificant, és la tasca que m'han encomanat de detectar les famílies en situació econòmica més precària i aconseguir finançament per ajudar-les. Aquí entra també la gran tasca que fan els serveis socials, la Fundació Germans Vila Riera, la Creu Roja i Càritas. Uns, entrevistant les famílies i determinant la necessitat de cadascuna, i els altres aportant els recursos necessaris per cobrir la despesa que, d'altra manera, no se sap qui hauria

d'assumir. Així podem dir que la igualtat d'oportunitats és una realitat en el nostre institut. Ningú deixa de fer una activitat per dificultats econòmiques.

La igualtat d'oportunitats és una realitat en el nostre institut. Ningú deixa de fer una activitat per dificultats econòmiques.

Ser l'administrativa del centre també comporta una gran responsabilitat, ja que moltes vegades ets coneixedora de dades molt sensibles (tant d'alumnat com de professorat o de gestió) que has de saber tractar adequadament.

I veus que tot ha sortit bé, que cadascú té el que necessita i que has fet una tasca ben feta, no esperes cap reconeixement, però la relació que es crea d'amistat i bona companyonia són reconfortants, i a vegades es creen vincles molt propers a l'amistat tant amb antics alumnes com amb el professorat.

Una de les tasques que m'han encomanat recentment i que desenvolupo amb molta il·lusió és la de formar part de la comissió del 25è Aniversari. Això m'ha permès recuperar el contacte amb personal que ha anat passant per l'institut i fer una ullada a tota la trajectòria desenvolupada en aquests 25 anys. Sense cap dubte s'ha fet i s'està fent una gran tasca educativa, malgrat que a vegades no s'arribi a tot i que els temps (i les famílies, alumnes i mitjans...) han canviat, i les lleis d'educació també.

Per tot això no puc sinó felicitar tota la comunitat educativa i animar-nos a seguir en aquesta difícil tasca d'ensenyar i educar (o a l'inrevés).

Per molts anys, Institut Germans Vila Riera!!

Elisabet Lázaro i Vinyes

Nina Llach

**Professora
d'orientació educativa**

des del curs 2021/2022

25 anys obrint camins

Per a cada passa que donem hi ha molts camins que deixem enrere,

Encara que a vegades enyorem les opcions perdudes.

Recordem que el futur s'obre davant nostre.

Mirant endavant vaig topar amb l'institut Germans Vila Riera,

On la meva incorporació s'ha fet efectiva aquest curs.

La vida té aquestes coses, he trobat un centre petit i acollidor.

Tothom ha estat encantador: alumnes, mestres i personal de suport,

Suposo que perquè som pocs i ens podem conèixer millor.

Aquest any ens proporciona noves oportunitats,

No tan sols per aprendre, també per a créixer i fer-nos més humans.

Yoshikawa deia que la guerra no es guanya el dia de la batalla;

Segur que lluitarem tots junts, al llarg d'aquest curs, per assolir un gran èxit.

Nina Llach Estrella

Educar i formar els joves

Patricia López

**Professora de llengua
castellana i literatura**

des del curs 2020/21

Aprofito aquest espai per a felicitar l'Institut Germans Vila Riera pel seu 25è aniversari.

Durant aquest temps, aquesta institució educativa ha exercit una magnífica tasca: educar i formar els joves de la nostra societat, el compromís més important i essencial que tenim pel que fa al desenvolupament dels futurs ciutadans. Aquells que rebran la responsabilitat de fer un món millor.

Patricia López Noel

25 anys i una mica més

Raül Massanella

Professor de llengua catalana i literatura

des del curs 1998/1999

Pensar que fa gairebé vint-i-cinc anys que ensenyo a l'institut de Camprodon fa una mica de feredat, sobretot perquè, amb els temps que corren, la longevitat en el lloc de treball comença a escassejar. Però és així.

Encara recordo el dia que vaig entrar a l'institut, a primers de juliol, i vaig conèixer en Gaspar, en Pere Ignasi i la Carmina, tres referents ben diferents per a mi. Vaig notar que allà dins hi havia un caliu especial: companyonia, fins i tot amistat, força diferent dels instituts grans on havia estat fins aleshores. Tot plegat era com un taller en què treballàvem amb el que teníem i en què tots fèiem de tot i ens en sortíem prou bé.

Els cursos anaven passant amb la sensació que no passava gaire res, que anaves formant l'alumnat en allò que tu sabies: en llengua i literatura, és clar, la meua especialitat, però també en valors com l'amistat, el respecte, l'esforç, el saber estar, que a vegades diem. I les coses anaven força bé; l'alumnat era receptiu als nostres ensenyaments, a la nostra educació; les famílies estaven contentes i nosaltres satisfets de la feina feta.

Vaig notar que allà dins hi havia un caliu especial, diferent dels instituts grans

Però diuen que la felicitat mai no és complerta. Els canvis legislatius, les contínues reformes educatives, l'aparició de la telefonia mòbil, els ordinadors, tot el mal gestionat boom tecnològic, a més dels canvis socials i econòmics que tant han afectat famílies i, és clar, alumnes, van començar a canviar el centre, de la mateixa manera que canviava

la societat i malgrat les resistències. Tot era en va. Gairebé desconec aquest institut d'aquell que vaig conèixer ara fa gairebé 25 anys.

No negaré que hi ha hagut moments bons i dolents, durant tot aquest temps, però sempre he intentat ser honest i expressar el que pensava; a vegades, però, no se m'entenia o no em sabia explicar prou bé. Durant tot aquest temps he fet bons amics i he tingut bons companys. He intentat, però, no perdre els valors i fer tan bé com he sabut la meua feina, que, al capdavant, és transmetre l'amor per la llengua i la literatura catalanes. Tan sols ho hagi aconseguit una sola vegada, ja haurà valgut la pena. Si no ho he aconseguit i de tota la resta, d'allò que no hagi fet tan bé, en demano disculpes.

Ara que afronto els últims anys de la meua carrera professional, espero dur-los a terme a l'institut de Camprodon, allà on he estat moltes i moltes vegades feliç, allà on he intentat transmetre il·lusió per aprendre, allà on he vist esforçar-se tants i tants alumnes, allà on hi he deixat tants i tants records.

Per molts anys, institut!

Raül Massanella Quiles

Bons records del meu pas per l'Institut de Camprodon

Carles Oller

**Professor de
llengua castellana**

*curs 1999/2000 i des del curs
2001/2002 fins el 2006/2007*

He de confessar que em vaig endur una bona sorpresa quan em va arribar la notícia de la celebració dels 25 anys de l'Institut de Camprodon. Ja ho deien els meus avis: "Déu meu, com passa el temps!"

*En aquest institut hi
vaig passar alguns dels
anys més feliços de la
meva vida professional*

Passat el primer ensurt confesso que em van venir a la ment un munt de bons records i de sentiments que em van tornar a emocionar i és que, en resum, he de confessar que en aquest institut hi vaig passar alguns dels anys més feliços de la meva vida professional.

En aquest institut hi vaig treballar set anys. va ser el curs 1999-2000, i després d'un any d'absència hi vaig tornar per romandre-hi sis cursos

més, ara tots seguits (cursos 2001-02 a 2006-07, ambdós inclosos).

En aquest centre, a banda d'uns amics per sempre, companys de professió, hi vaig trobar també molt bons alumnes. Nois i noies sans, il·lusionats per aprendre, col·laboradors i actius en la comunitat educativa de la qual tots ens en sentíem part important, cadascú des del seu rol, evidentment.

Com a mostra del bon ambient que hi vaig viure en les classes de llengua que jo impartia, compartiré una divertida anècdota que mai no oblidaré.

Era un dia que, naturalment, no recordo, tot i que sí que sé que feia sol (i això, per al que he d'explicar, no és gens sobrer!).

Jo era tutor d'un grup de 2n d'ESO i hi feia classe de llengua catalana i castellana. Era un grup molt maco i hi havia molt bona relació amb tots els nois i noies. Aquell dia, però, vaig haver d'entrar un moment a la classe, aprofitant un canvi de matèria, per renyar-los d'alguna cosa que no havia anat prou bé. Res de l'altre món.

*Hi vaig trobar molt
bons alumnes. Nois i
noies sans, il·lusionats
per aprendre*

Després de l'advertiment corresponent, i donat que ja havia entrat a la classe, vaig aprofitar per deixar anar que el darrer examen de llengua, en general, no havia anat gens bé i que es prepararessin perquè "demà que tenim classe de llengua, us caurà un ruixat d'aquells que faran història. I que se'n sentirà parlar".

L'endemà, a l'hora de llengua –era la 2a hora del matí-, quan entro a classe em trobo tota la classe asseguda al seu lloc i amb els paraigües oberts.

- Què és això? Què fa tothom amb els paraigües oberts, si no plou?

- Venim preparats per al ruixat –van dir tots.

Vam riure molt.

Carles Oller Barnada

La consergeria, al servei de tota la comunitat educativa

Roser Sala

Conserge

des del curs 2016/2017

La consergeria dona suport tant al professorat com a tot l'alumnat i a les seves famílies:

- * Atenció telefònica i entrada del centre.
 - * Gestió de les faltes de l'alumnat a través del programa del centre.
 - * Dispensar material fungible.
 - * Servei de fotocòpies.
 - * Tenir cura que a totes les aules hi hagi el mobiliari necessari.
 - * Obrir i tancar tot el centre.
 - * Gestió i programació de la calefacció.
 - * A consergeria tenim la farmaciola, amb la qual fem petites cures.
- Entre d'altres tasques...

La consergeria és un lloc ben peculiar, el ve i va de persones hi dona molta vida i coneixença amb tothom. De seguida copses el tragit del dia a dia, el neguit de totes i tots i també les seves alegries.

També s'impulsen algunes propostes, com ha estat la de **la fruita**.

A l'Institut Germans Vila Riera ho hem tingut clar. Fa alguns anys es va impulsar el **projecte de posar a l'abast fruita fresca** a les hores d'esbarjo, a preu de cost molt assequible només calia sufragar el seu import. Compràvem la fruita de temporada de productors nacionals a través d'un distribuïdor de la comarca. Havíem arribat a consumir-ne més de 200 quilos al mes, quasi un quilo i mig per persona del centre.

Però amb l'arribada de la pandèmia, no ens van permetre continuar oferint aquest projecte, tan important per als nostres alumnes. Esperem, però, que es pugui tornar a oferir ben aviat.

La fruita i verdura, grans fonts de vitamines. La nostra alimentació s'hauria de basar majoritàriament d'aliments que fossin d'origen vegetal, respectant les collites de temporada i de proximitat; així ens assegurem una molt bona qualitat i frescor.

És molt millor consumir-les crues, però si les volem consumir amb algun tipus de tractament com cuites, triturades, liquades, molt millor fer-ho nosaltres; evitem, sempre que puguem, comprar-les ja tractades. Així continuarem mantenint més temps aquestes vitamines tan preuades.

Des de consergeria estem contentes i contents d'haver format part de la seva història d'aquests primers 25 anys del nostre centre, donant servei a totes i tots. Per molts més anys, institut Germans Vila Riera!

Roser Sala Saña

El meu pas per l'Institut Germans Vila Riera

Joan Solà

Conserge

des de l'any 1997 al 2017

A mitja edat, l'atzar de la vida em va portar a treballar i viure a Girona. En aquells anys, es va crear la Universitat de Girona i vaig voler aprofitar la oportunitat per conèixer aquest món. Així doncs, als 40 anys i pare ja de dues criatures, em vaig matricular en la primera promoció de Mestre d'Educació Física. Les 8 hores a la feina, l'ofici de pare i altres obligacions domèstiques, van ser massa obstacles per culminar la idea de graduar-me, així que em vaig quedar a la meitat del projecte i amb les ganes de fer del tracte amb els nens com a docent la meva feina.

Llavors, va sorgir la possibilitat de fer unes oposicions al Cos de Subaltern de la Generalitat i, una volta superades, ocupar la plaça de Subaltern a l'Institut Narcís Xifra, de Girona i tasar la feina amb els nens des d'una altra faceta.

Set anys després, al 1997, es va crear una plaça de conserge a la SES de Camprodon, (el nom definitiu de Germans Vila-Riera, vindria després).

Després de 10 anys a ciutat, i malgrat tenir una situació tan laboral com logística immillorable, no vaig dubtar ni un moment a aprofitar aquesta oportunitat i concursar per obtenir aquesta plaça i retornar a la meva terra.

Ara, després de 5 anys de la meva jubilació recordo, amb enyorança,

aquests 20 anys que vaig estar en aquest institut, la meva segona casa. Atendre diàriament el munt de nens i nenes adolescents, ara molts casats i amb fills, que han cursat la ESO, conjuntament amb els companys i companyes professors; participar en les activitats que es portaven a terme al llarg del curs com ara el Sant Jordi, amb el concurs de pastissos, el guarniment previ a les festes nadalenques..., tot plegat era, més que una feina, un plaer. I d'això, com en moltes altres coses de la vida, hom se n'adona quan ja ha passat.

La relació que s'establia amb aquella mainada, fent les meves tasques, però també intercalant entre mig bromes; el fet de compartir complicitats i jocs, com també algun secret; i també renyar-los si venia al cas,... tot plegat, anava succeint mentre anaves veient com es feien grans... Per tot plegat puc dir que he estat una persona afortunada.

Els coneixia, quan començaven amb 12 anys (encara uns infants) i vivíem fins als 16 anys, fets uns home-nets o unes noietes a punt d'iniciar una altra etapa en un altre centre o, els menys, estrenant-se en el món laboral.

Les llàgrimes i els plors no hi faltaven mai el darrer dia de curs pels alum-

nes de 4t. Una barreja de tristor i d'alegria que també m'arribava a mi, conscient que s'acabava una etapa i, amb ella, el tracte diari que havíem compartit.

I la vida anava seguint. Una nova for-nada s'incorporava a l'inici de curs, noms nous, cares noves, presentació del curs, reunió de pares..., i el cicle continuava.

Els alumnes n'eren una part important, en el meu dia a dia; també ho eren els companys professors (els dos gèneres, ja s'entén). Les reduïdes dimensions de l'institut permetien una estreta convivència, amb celebracions memorables i una relació més que cordial, gairebé familiar. Com a tot arreu, podien haver-hi moments de tensions i mals entesos que, mai com ara, i des de la meva perspectiva de persona que ja no pertany a aquest col·lectiu, eren episodis insignificants. A tots amb qui he tingut el plaer de compartir al llarg de tots aquests anys el temps i la feina, tan docents com personal del PAS, els considero uns bons amics.

Tants bons records, tantes anècdotes, tants somriures... Només puc estar satisfet i agraït per la sort que he tingut d'haver-ho viscut. El Germans Vila-Riera ha estat una gran experiència i, en la celebració d'aquest 25è aniversari m'hi afegeixo desitjant de tot cor MOLTA SORT A TOT EL COL·LECTIU I MOLT D'ENCERT EN LA SEVA GESTIÓ. PER MOLTS ANYS!!!

Joan Solà Galceran

Volat irreparable tempus (el temps insubstituïble vola)

Manela Vera

Professora de tecnologia

*curs 1996/1997 i
des del curs 2011/2012
a l'actualitat*

rals com la docència i ja feia temps que aquesta idea m'anava rondant.

En un principi compaginava les dues feines, però la bona experiència que vaig tenir en el nostre institut i d'altres va ser decisiva per plantejar-me continuar en aquest àmbit laboral.

Recordo la bona acollida que vaig rebre per part dels companys. Sovint tenia molts dubtes i la poca experiència demanava més esforç i més dedicació personal per preparar les classes pels nostres alumnes.

Coneixeré altres instituts, nous companys, nous alumnes i acumularé experiència.

Bé, doncs les sorpreses del futur tornen a ubicar-me, en el curs 2011-2012, en el lloc d'inici.

Justament fa 25 anys, vaig tenir l'oportunitat d'incorporar-me a l'Institut Germans Vila Riera de Camprodon. El meu primer any com a professora de Tecnologia. Seria al setembre del 96 quan el curs ja s'havia iniciat. Nervis, molta il·lusió, un nou horari laboral que m'estudio en profunditat, nous companys de feina, cares conegudes i sorpreses. Un mestre que vaig tenir a l'EGB passa a ser un nou company de feina.

Anteriorment, ja treballava en un despatx d'enginyers a Ripoll i la feina era gratificant i engrescadora, sovint hi havia problemes a resoldre i cada projecte era un repte. La meua feina m'agradava en molts aspectes, però existeixen altres possibilitats labo-

Recordo també la distribució de l'edifici. Més petit que l'actual, però casualment com ara, també van instal·lar uns mòduls al pati, per falta d'espai.

Des de l'interior de les aules, gaudíem d'una vista espectacular. El cel blau i els colors canviant de la natura, segons l'estació de l'any, feien més acollidores les aules. I el més important de tot plegat, l'alumnat. Actualment, no els recordo a tots, però mirant fotografies de les orles d'aquell curs escolar, vaig fent memòria. És gratificant recordar els alumnes, trobar-tes i saber com es troben i a que es dediquen actualment.

El curs següent em van desplaçar a un altre centre educatiu.

Amb el pas del temps, anem experimentant molts canvis en el sistema educatiu, en els currículums, el professorat, l'alumnat, maneres de fer i en la tecnologia. Tenim els avenços i l'evolució constant en el món de la tecnologia i en tots els àmbits.

A tots ens queda continuar adaptant-nos, continuar millorant i continuar formant-nos, i en un entorn privilegiat.

No tot són flors i violes, però gaudint de la vida i celebrant els èxits tot arribarà a bon port.

El nostre institut s'ha fet gran! Moltes felicitats!

Manela Vera Pérez

Quan hi havia la “setmana blanca”

Gaspar Vila

Mestre de català i socials
des del curs 1996/1997 al 2014/2015

Va ser el curs 2010-11 quan des del Departament d'Ensenyament es va implantar la “Setmana Blanca”. Això aterrava com a novetat als centres de primària; en instituts com el nostre, ja es feia des d'anys enrere.

Tot i que ens els seus inicis tenia una durada d'una setmana, com el seu nom indica, finalment es va reduir a tres dies. El motiu bàsic era disminuir els costos que comportaven algunes activitats. A partir d'aquells moments es va anomenar “Jornades Culturals”.

Com a activitats hi solia haver una oferta bastant variada: senderisme, esports d'aventura, esquí, expressió corporal, hípica, natació-submarinisme, karate, taller de fotografia, taller artístic, taller de vídeo, futbol..., oferta que anava variant i estava lligada a la disponibilitat del professorat i les empreses de la vall dedicades al lleure.

Tot i que al principi vaig participar en diferents activitats, no vam tardar a incorporar l'activitat de fotografia. Sempre havia estat el meu hobby i el revelat en blanc i negre no m'era desconegut, ja que tenia el meu propi laboratori a casa. Era una activitat que es desenvolupava al propi centre i els seus voltants. La fotografia digital encara no havia aparegut.

Planes de Can Pascal

El taller es fonamentava en tres pilars:

- Presa d'imatges a l'exterior.
- Presa d'imatges a l'estudi.
- Revelat.

Font del Botàs

Punt de trobada

Font del Botàs

Buidem els rodets per col·locar la pel·lícula dins el tambor

Preparem els líquids de revelar

Fotos a l'exterior

En la presa d'imatges a l'exterior, ens movíem per l'entorn proper (tenim la natura a tocar del centre) i anàvem ideant diferents presentacions i enquadraments que motiessin al grup.

Proporcions exactes dels líquids

Laboratori - revelar

Posteriorment, procedíem a revelar els rodets. Era la part més delicada ja que del seu èxit en depenia el treball posterior de positivar les imatges i fer les ampliacions corresponents.

Amb les fotos obtingudes, es feina una exposició. Un cop finalitzada, els participants al taller podien recollir les fotos que s'havien adjudicat prèviament.

Fotos a l'"estudi"

Per les fotos d'interior, es muntava una mena d'estudi amb l'attrezzo que els alumnes portaven. Tot plegat, adobat amb la inspiració de tots, ens portava a imatges divertides i sorprenents.

Quan desplegàvem els negatius i apareixien les petites imatges en els seus requadres, era el moment màgic. També ho va ser per a mi la primera vegada que ho vaig veure. Per a ells, no era diferent. Igualment màgic era l'aparició de la imatge sobre el paper dins del líquid del revelador.

Es van arribar a muntar dos circuits de "producció". Cada circuit constava de la zona d'ampliació, els tres banys (revelador, bany d'aturada i fixador) i la zona de neteja.

Zona "seca" (amplificadora i temporitzador)

Els líquids entren en acció

Zona de revelat sobre paper

Zona de revelat sobre paper i rentat

Amb l'arribada de la fotografia digital vam anar fent el tomb, mica en mica, cap a aquesta i el laboratori de revelar va donar pas al retoc fotogràfic amb l'ordinador. Va ser un canvi important.

Abans d'acabar, permeteu-me fer una petita reflexió

Tot i que intentar donar l'esquena als avenços tecnològics no té cap sentit, he de reconèixer que la màgia que jo veia quan treballàvem al laboratori, no la copsava quan era l'ordinador el que feia la feina. Avui tot ha d'anar acompanyat de la immediatesa. En el cas de la fotografia, aquell buscar el millor enquadra-

Zona "seca" (ampliadora i temporitzador)

ment, preparar la màquina (llum, obertura de diafragma, velocitat...) disparar, preparar el rodet pel revelar, positivar... eren una suma d'estímuls que feien valorar d'una manera especial el resultat final, la fotografia sobre el paper.

*Arribem a produir
tantes imatges,
que la majoria
es queden al mòbil.*

Avui en dia, arribem a produir tantes imatges, que la majoria, per no dir totes, es queden al mòbil. I, quan tenim la zona d'emmagatzematge tant saturada que ja no podem gravar-hi res més, llavors fem neteja. Centenars de fotografies van a la paperera, desapareixen i ja mai més ningú les recordarà.

Hi ha una cosa que em consola. Per molt que les noves tecnologies avancin, les exposicions fotogràfiques sobre paper segueixen existint, la fotografia en blanc i negre cada dia té més presència als mitjans. No oblidem els artistes que rescaten velles tècniques fotogràfiques i aporten un valor afegit a aquest noble art que és perpetuar aquell instant que ja no es podrà repetir.

Gaspar Vila Teixidor

AFA

Associació de
Famílies d'Alumnes

Aquest any celebrem els 25 anys de l'Institut Germans Vila Riera.

Per aquestes sales han passat moltes Ampes, presidents, presidentes, vocals, i al final un munt de famílies implicades amb un únic objectiu comú: millorar i col·laborar, juntament amb la comunitat educativa, per fer més proper i rellevant l'ensenyament de les nostres filles i fills. Vetllar perquè siguin persones amb valors, responsables, respectuosos, dialogants, emprenedors, cultes, amb una identitat pròpia, crítics, analítics, creatius i preparats pel futur amb el màxim d'autonomia possible i esdevinguin persones felices preparades per la vida.

Totes les famílies, les que han passat, les que passem i les que vindran, som conscients que gaudim d'un privilegi, tenir un institut a prop de casa, on tots i totes les alumnes són ateses individualment i grupalment gràcies al paper que juga la nostra xarxa social, educativa i familiar.

El fet de poder pertànyer a un lloc únic on, la coneixença i el valor mutu són trets d'identitat nostres i del nostre territori, fa que sigui necessari vetllar perquè continuï així.

Els dos últims anys ens ha tocat viure moments d'incertesa, preocupació, i això ens ha fet reflexionar i adonar-nos que, ara més que mai cal treballar junts, comptant amb totes les famílies i tota la comunitat educativa per aconseguir que les nostres filles i fills mantinguin la il·lusió pel treball, l'esforç i la feina ben feta.

Continuem endavant i que per aquestes sales hi continuïn passant alumnes,

professors i famílies.

PER MOLTS ANYS!!!

Famílies de l'Institut
Germans Vila Riera

Carme Plana

Presidenta AFA

2005/2006 a 2007/2008

El fet que les meves filles fessin la primària a l'escola L'Esquirol d'Ogassa va fer que quan arribés l'hora de passar a secundària se'm plantegés un dilema... On les porto?

Ens pertocava anar a l'institut Abat Oliba de Ripoll, però jo tenia moltes ganes que anessin al SES Germans Vila Riera de Camprodon per diversos motius.

Primerament, l'escola d'Ogassa forma part de la ZER la Vall del Ter i això vol dir que les trobades, colònies i activitats conjuntes les havien fet amb els nens i nenes de la ZER que aniria a l'Institut de Camprodon.

Segon, perquè és un institut petit i venint d'una escola rural veig més coherent anar a un institut petit i, finalment i molt important, tenia molt bones referències del funcionament de l'institut.

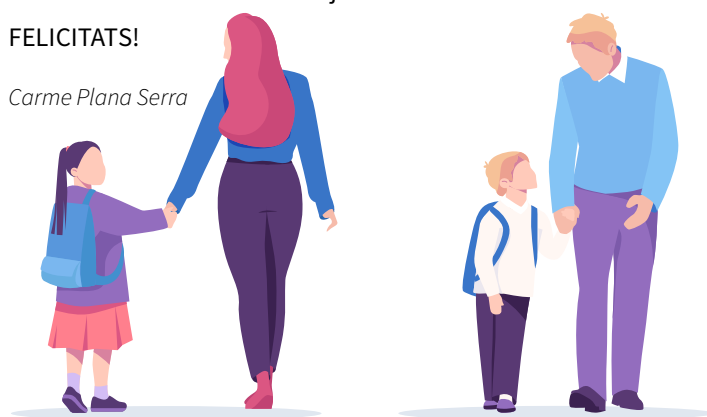
Vaig haver de fer mans i mànigues per tal que fossin acceptades a Camprodon ja que l'any en què va començar l'Alba el curs era molt nombrós i era possible que, si l'acceptaven, haguessin de desdoblar, cosa que, a Ensenyament, els costa molt de fer quan és per pocs o un alumne, però al final va ser possible i la veritat, n'estic molt contenta.

Vàrem aterrar aquí l'any 2001, hi havia a l'equip directiu en Pere Ignasi, en Gaspar, en Carles Oller... (ja no recordo qui més), persones al meu parer molt professionals que feien rutllar molt bé l'institut. Ho vaig viure durant 8 anys ja que quan va acabar l'Alba va començar l'Anna. D'aquests 8 anys, els 4 primers vaig ser vicepresidenta de l'AMPA amb en Jesús com a president i, els darrers 4 anys, presidenta. S'ha de dir que tot va ser molt fàcil i agradable, pocs problemes. Els últims anys algun consell escolar per decidir quines mesures prendre amb nens poc respectuosos o violents, i les queixes d'alguns pares envers algun professor amb actitud i mètodes poc professionals per ensenyar, però en general va ser una bona experiència.

I ara aquest institut ja fa 25 anys de la seva inauguració, només desitjo que els futurs anys puguin ser tan bons com els que les meves filles com a alumnes i jo com a mare vàrem viure.

FELICITATS!

Carme Plana Serra

Mireia Casas

Alumna
promoció 2002/2003

Sovint no ens adonem quin gran canvi ha suposat per nosaltres el pas per l'institut. En el meu cas, puc parlar-vos de l'institut Germans Vila-riera de 23 anys enrere, durant els meus pas per aquest.

Al llarg dels darrers anys a l'escola rural de Sant Pau tots parlàvem de l'Institut; de com seria, dels canvis que suposaria per nosaltres, de què seríem quan fóssim grans, etc. Tots intentàvem imaginar la nostra estada en el centre dels grans, els professors, en què seria allò d'assignatures optatives, i com seria tornar a ser els petits del centre i tenir exàmens, que per nosaltres semblaven impossibles d'aprovar.

Recordo que vaig passar d'una classe de 6 companys a dues classes de 17 persones cadascuna. Els meus companys de sempre la majoria van anar a l'altra classe i potser, aquest va ser el primer sotrac. Després, va venir el procés de conèixer el funcionament de l'institut, els horaris, les tardes lliures, les anomenades incidències i faltes i per descomptat els nous professors.

En Gaspar que li hauria agradat portar-nos en una màquina del temps per poder explicar-nos i que poguéssim entendre molt millor tota la història, i posteriorment fer un viatge pel món actual per conèixer tots els països i les seves capitals, així com els rius i les muntanyes.

En Pere Ignasi i la seva fascinació pels ocells i les roques, intentant transmetre-la en cada sortida a l'aire lliure.

El Lluís i la tecnologia, ens va fer conèixer tot un munt d'eines que no sabíem molt bé com utilitzar per acabar construint una caixa, que suposadament havia de tancar i servir-nos per guardar

els minerals de naturals, però més d'un es va quedar amb l'intent.

La Dolors amb les classes de coordinació que ens van abandonar a meitat del nostre viatge, per seguir-nos acompanyant en Lluís amb les seves classes de ball, o esports en grup (bàsquet, bàdminton, beisbol, bolei) a gimnàs.

La Carmina i la seva passió per l'anglès, els conserges que ens feien fotocòpies, en recuperaven objectes perduts i trucaven els pares en cas de necessitat. Entre tants altres, que ens van acompanyar aquest viatge anomenat Educació Secundària Obligatoria.

També eren molt importants els patis, aquells 30 minuts que et permetien acabar aquells deures que no havies fet, repassar aquell examen que no acabaves de controlar, veure el teu primer amor, o trobar-te amb les amigues i comentar tot el que faríeu al llarg del cap de setmana.

Com no, recordar les primeres quedades per fer un sopar de finals de trimestre a primer i segon, amb poc més de dues mil pessetes i pensant-nos que ens menjaríem el món. Poc vam tardar a convertir els sopars en trobades de quasi cada cap de setmana a tercer i quart.

I finalment, va arribar 4t d'ESO, els nervis d'aprovar totes les assignatures, els dubtes de què fer més endavant i de saber quin era el camí que ens esperava, de tornar a dir adéu a vells amics, i noves amistats creades, de recollir diners per poder marxar de viatge de final de curs i ho vam aconseguir: destinació Itàlia. Va ser un viatge molt bonic i ple d'aventures que sempre recordarem.

Ara que l'institut fa un repàs d'aquests 25 anys, només em queda felicitar-los i desitjar-los molts i molts anys més!

Mireia Casas i Simón

Adrià Santoro

Alumne d'escolaritat compartida
des del curs 2017/2018

Hola soc l'Adrià i vinc a l'Institut Germans Vila Riera cada dilluns. M'agrada molt estar amb la «yaya Juana» abans d'anar a l'institut, és molt bona cuinera. M'agrada fer mates a la classe amb els meus companys. M'agrada fer educació física amb en Carles. Amb la Rosa fem pràctiques al taller. M'agrada aprendre. Jugo a bàsquet, futbol i a «pixi» amb en Marc de Vilallonga. Les noies de 3r i 4t són molt guapes i simpàtiques. Em sento molt bé a l'institut, estic alegre. Els professors em tracten molt bé...en Carles... en Carles... l'Anna no la tinc però també em tracta molt bé. No em renyen gaire. Gràcies per fer-me treballar tant. Gràcies per ser tan bones companyes i companys. Potser farem una festa de final de curs.

Que us vagi molt bé el vostre camí a la vida.

Ens continuarem veient a Sant Pau i a Camprodon.

Us trobaré a faltar.

Adrià Santoro Izuel

Laura Vidal

Alumna

promoció 1996/1997

Vaig entrar al centre que només m'hi havia de quedar dos anys i finalment van ser quatre. Qui ens havia de dir que ens agafaria una reforma i passaríem de fer 8è d'EGB a 3r ESO. Tot i així, seguir amb els mateixos companys i companyes, les mateixes aules i sentint-me com a casa meva va ser el millor. Recordo anys plens de rialles, d'amistats i també d'estudi, però amb professors propers i que han acabat essent referents. Després de tant de temps, encara recordo fets i anècdotes que em fan dibuixar un somriure als llavis.

Laura Vidal Suñer

Narcís Estrach

Alumne 2n B

des del curs 2020/2021

No tothom pot dir que anirà al mateix institut que la seva mare i us puc dir que això té coses bones i coses dolentes. D'entrada, com suposo que gairebé passa a tothom, abans d'arribar-hi tenia molts dubtes i a vegades em posava nerviós, però a casa la meua mare m'explicava com eren els patis i les classes i el funcionament de l'institut i jo em tranquil·litava. Tenia ganes d'anar-hi, però també sabia que tot canviaria bastant respecte l'escola.

També he de confessar que, a vegades, i això és una de les coses dolentes, una simple pregunta de com eren els patis podia acabar en una batalla de la meua mare i les seves amigues i jo havia de fer veure que m'interessava molt.

Fins aquí tot és suportable, però el problema ve quan la teua mare pot comparar les seves notes amb les teves perquè heu compartit algun professor. I això encara no m'ha passat, però veig que es va apropant el moment i quan jo sento que "amb en Raül jo vaig aprendre a no fer faltes" i amb els meus dictats no baixo de les 10 faltes començo a sentir una suor freda al clatell. Puc arribar a desitjar que a Camprodon hi hagués un altre institut, però això em dura poc perquè ja sigui amb 10 faltes o parlant anglès com un pagès, em sento part del meu institut i m'agrada, i allò que veia tan lluny ara és el meu dia a dia.

Narcís Estrach Cros

Recordo...

...Quan nevava i era impossible agafar el bus perquè no arribava a Llanars, intentàvem escapar-nos per anar a jugar amb la neu

...Quan no venien els profes i ens posàvem tots a espiar pels passadissos. Hi ha hagut moments molt divertits

...Vàrem ser l'últim 8è, compartíem el centre amb 1r, 3r i 4t d'ESO, estàvem una mica marginats. També vàrem estrenar les "barraques" i no anava mai bé la calefacció, hi havia goteres,...

...Quan fèiem educació física ens dutxàvem a les dutxes de la piscina.

Vaig viure moltes coses però no en recordo masses... Només les colònies de 8è a Vallter 2000. Les caminades a les mines de Rocabruna, a Beget, per Vallter.

...El viatge de final de curs a 4t.

...3r ESO crèdit de síntesi als Aiguamolls de l'Empordà. Vam anar d'acampada. Súper divertit!

...Fèiem una extraescolar de cuina dins d'una aula amb un fogonet.

...Les experiències a l'alta muntanya

...Quan en un dels diversos temporals que cada any passen per Camprodon, una part del barracó (la decoració entre la façana i el teulat) va sortir volant i va quedar al mig del pati. També quan vàrem pintar la passarella que connectava el barracó amb l'edifici principal.

...Recordo jugar a futbol al pati de darrere tot i que en teoria ens ho havien prohibit

...La manera d'explicar d'en Toni i la passió amb què ho feia. I d'en Gaspar, recordo com feia les rodones a la pissarra i com li agradava ensenyar

La nit que vàrem passar en un càmping de Sant Pere pescador durant el crèdit de síntesi... Va ser molt divertida i vàrem haver de dormir molt ràpid si vàrem poder, l'endemà observant el ocells dels aiguamolls en Dani Puig ens va felicitar pel silenci i quietud que vàrem dur a terme durant tota la visita... No m'estranya, no podiem estar gaire actius...

...Quan li vàrem fer el passadís i vam aplaudir a la Lidia de Biologia i ens va posar un examen sorpresa.

...Una estada a Bcn pel crèdit de síntesi: a la nit fèiem molt soroll a l'alberg on dormíem, i a l'habitació vam reunir fins a 15 persones. Una d'aquestes era un noi que vam conèixer allà i el vam haver d'amagar dins l'armari quan la professora ens va venir a cridar l'atenció! El cas és que, quan va veure tanta gent allí, ens va enviar a tots al carrer i vam passar més de 60 minuts callats i separats en bancs del jardí mentre ens anaven cridant per anar a dormir d'un a un. Vaig ser l'últim de pujar... I quan vaig obrir l'armari em vaig quedar tranquil veient que els companys que havien pujat abans que jo, ja adormits, l'havien tret d'allí.

...Vaig passar bons moments a l'institut, tot i que en aquell moment potser no vaig aprofitar prou...

...El viatge a Tunísia, quan a una alumna la volien bescanviar per 100.000 camells. El Musical de Grease que vam organitzar per obtenir diners pel viatge de final de curs.

...L'intercanvi de l'assignatura de francès a Anonai

...Quan sortíem amb en Pere Ighasi a veure natura i conèixer la fauna i la flora.

...La celebració del sant Jordi fent pastissos...

...Quan a una nena de la meua classe li van posar una incidència per amagar-se a un cubell d'escombraries i picar a la porta del vestuari dels nois i li va sortir la professora d'educació física.

...Un dels dies més divertits a l'institut va ser una tarda a la classe de castellà. De cop vam començar a sentir uns sorolls estranys i de cop en Toni Pujals, professor en aquell moment, va descobrir un gripau dins de la basura. Òbviament aquell gripau era fruit de moltes de les bromes que feien alguns de la classe.

...El viatge de fi de curs a Florència va ser molt bonic!

...A la taquilla del meu costat hi havien grills

...El viatge de final de curs a Roma és un dels millors records que guardo d'aquells temps. També els intercanvis a França organitzats per la Carme, on no només vaig aprendre francès sinó que també vaig fer grans amistats.

...En general tinc molt bon record dels meus anys a l'institut. Recordo amb molt de carinyo tots els meus companys i professors. Crec que l'institut va donar-me les bases per poder ser qui sóc avui, i sobretot va començar a despertar la gran passió que tinc avui en dia per la química i la biologia. Estic molt agraïda a tots i cadascun dels que en van formar part. A vegades no ho valorem però som uns privilegiats per l'educació que tenim.

...Quan vàrem fer el crèdit de síntesi de 2n ESO, passàvem 2 dies a Vallter, dormint una nit al refugi d'Ulldeter, a la nit vàrem fer molt entrenou, riures... ens anaven castigant d'un en un, els alumnes que feiem més merder, i ens enviaven a dormir al menjador del refugi; fins que vàrem ser més alumnes que vàrem passar la nit dormint a la cuina, al terra del menjador, sobre les taules... Varen ser uns dies molt divertits! L'endemà buscant perdus blanques també va ser tota una odisséa!

...El viatge de final de curs va estar suuuuper divertit,

Com m'imagino que serà anar a l'Institut?

Per a mi anar a l'Institut serà molt guai sobretot perquè fem horaris diferents d'entrada i de sortida, que aquí a l'Escola i també faré noves àrees, com per exemple tecnologia i això em motiva moltíssim.

També podré anar a dinar a casa, cada dia, i això m'agrada i poder acabar tots els dies a les 2:30h.

M'agradarà anar a l'Institut de Camprodon per fer nous amics i no canviar els que tinc.

No només m'agradarà anar-hi per tot això que acabo d'exposar, sinó també perquè hi aniré amb patinet elèctric.

I, em penso que el que no m'agradarà tant d'anar a l'Institut, és que m'hauré d'aixecar més d'hora i tindrè molts més exàmens seguits.

Marc Cabana

ANAR A L'INSTITUT

A mi la veritat em fa una mica de por per tot el tema deures, exàmens... A part, els horaris són nous, els companys nous, els professors nous, quasi tot serà nou, és un gran canvi!

Sé que si vull treure bones notes hauré d'escollar, organitzar-me, estudiar dies abans i no fer com ara, només dos dies abans. També m'hauré de comportar bé si no vull que em posin faltes.

Tot i això, penso que serà una molt bona experiència.

Abril Rigat

QUE SUPOSA PER A MI L'INSTITUT

L'Institut per a mi suposa més responsabilitat, més deures, exàmens... Tinc ganes d'anar-hi perquè vull provar coses noves com la robòtica perquè a l'escola no en fem, també les matemàtiques enfocades en un altre sentit. Però també tinc una part de por.

En conclusió, quan hi vagi intentaré esforçar-me al màxim.

Bernat Pastoret

L'INSTITUT

Per a mi anar a l'institut, em fa una mica de respecte, perquè serem els més petits i els més grans em fan una mica de por.

A l'institut sé que m'hauré d'esforçar molt més, i crec que em costarà acostumar-m'hi, però crec que m'agradarà anar a l'institut, perquè coneixeré a nova gent, de fora.

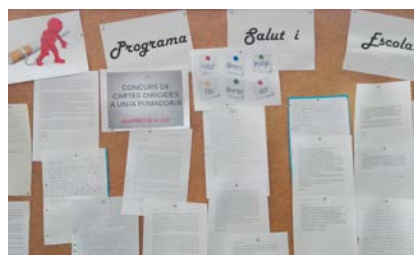
Jo tinc sort perquè el meu germà ja està a l'institut, i si tinc algun dubte o no trobo alguna cosa, li puc preguntar a Ell.

Jo ja sé com és l'Institut, perquè fa dos anys vaig acompanyar al meu germà a les portes obertes. És bastant gran i penso que els primers dies em perdré una mica.

Eulàlia Pastoret

Salut i escola

Benvolgudes famílies,

Amb aquest número especial de la revista Esquitx, se celebra el 25è aniversari de la primera promoció d'alumnes d'ESO a INS Germans Vila Riera.

El meu vincle amb l'Institut va començar a principis de l'any 2018 (Curs Escolar 2017-2018) com a conseqüència de dos fets consecutius: la jubilació de la infermera de pediatria i el canvi de direcció del CAP Camprodon. Fins aquell moment el programa Salut i Escola (PSiE) el portava a terme la meua companya la Montse Vilchez (infermera d'adults). La nova direcció creia que la nova infermera de pediatria també havia de portar el PSiE de l'Institut, perquè ja coneixeria els alumnes des dels dos vessants: la consulta de pediatria al CAP i la consulta Oberta a l'IES.

He de dir que vaig ser molt ben rebuda, primer per l'equip directiu i posteriorment per la resta de la comunitat educativa. Moltes gràcies!

El programa Salut i Escolar és un programa dirigit als alumnes d'ESO amb l'objectiu de millorar la Salut dels nostres adolescents mitjançant accions de promoció de la salut, prevenir les situacions de risc i l'atenció precoç en col·laboració amb els centres educatius i altres serveis o professionals presents en el territori.

Hem estat un curs i mig sense poder entrar als Instituts, cosa que ha dificultat el seguiment dels diferents casos detectats. Però aquest curs escolar 2021-2022, encara en el marc de la pandèmia, s'ha reactivat la Consulta Oberta els dijous de 12'10-12'30h.

Com bé sabeu, sempre hi ha anècdotes per explicar. Abans de la pandèmia del covid-19

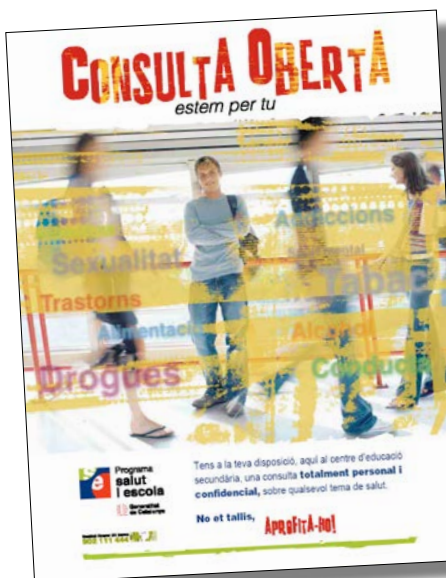
fèiem 3 sessions per parlar sobre el Tabac seguint el Programa Joves sense fum. En l'última sessió se'ls demanava als alumnes que escrivissin una carta a una persona que estimessin animant-la a deixar de fumar. Coincidint amb la Setmana Sense fum a finals de maig exposàvem les diferents cartes i

n'escollíem 2 com a finalistes. El curs escolar 2018-2019, per un error de comunicació, vam tenir 3 finalistes amb 2 obsequis. Vàrem haver d'improvisar un diploma com obsequi.

ENHORABONA A TOTHOM PER LA FEINA FETA!!

Sandra Ribas Call

Infermera referent del Programa Salut i Escola del CAP Camprodon

El programa consisteix en dos tipus d'activitats: les col·lectives, en forma de tallers, xerrades monogràfiques, treballs de grup. I una consulta individualitzada i personal anomenada **Consulta Oberta** en la qual l'alumne/-a serà atès de forma absolutament confidencial. Els àmbits d'actuació del programa són: *Salut afectiva i sexual, Salut alimentària, Salut mental i Hàbits de salut (consum de tabac i altres drogues, altres addiccions, exercici físic i dieta).*

El consell comarcal disposa d'un servei tècnic especialitzat en matèria de Joventut que dona suport als municipis de la comarca en el disseny, desenvolupament i execució dels projectes i programes adreçats als joves. Joventut del Ripollès desplega les polítiques de joventut en matèria d'emancipació a la comarca. Una tasca que realitza en coordinació amb altres agents del territori implicats en cada àmbit: educació, feina, habitatge, salut, participació, lleure i mobilitat. Tot, per oferir als joves els serveis d'informació, orientació, assessorament, acompanyament i tramitació, entre altres.

Joventut del Ripollès desenvolupa totes aquestes accions a través de diversos serveis. Entre ells hi ha, els punts joves, espais informals on es realitzen petites dinamitzacions durant l'hora del pati, i les dinàmiques que es realitzen a les diferents aules de secundària i

on es treballen aspectes com: la cohesió de grup, la convivència, la diversitat funcional, les violències, el gènere, la identitat de gènere, etc. A l'Institut Germans Vila Riera, l'equip de joventut també hi és present dins del projecte d'Ajuntament Juvenil, un projecte impulsat pel consistori municipal que compta amb representants de totes les aules de secundària, 5è i 6è de primària, i des d'on es treballa a través de projectes participatius.

Laura Vidal Suñer. Àrea de serveis a les persones del Consell Comarcal

mossos d'esquadra

Des del Cos de Mossos d'Esquadra sempre hem tingut present i hem procurat establir canals de comunicació, col·laboració i coordinació entre la policia i organismes, entitats, col·lectius i representants dels ciutadans amb l'objectiu d'estendre i ampliar l'atenció a les persones per tal de millorar la qualitat de vida de la gent.

Estem convençuts que participar des de la vessant de seguretat i convivència en la formació de nens i joves a través d'escoles i instituts ens permet establir la confiança i col·laboració per tal de detectar necessitats i problemàtiques que es poden treballar de forma multidisciplinària per ajudar en el procés formatiu de l'alumnat.

En aquests sentit, les Oficines de Relacions amb la Comunitat (ORC) de la Policia de la Generalitat Mossos d'Esquadra tenen la funció principal de col·laborar amb els col·lectius associatius i representants socials del territori. L'objectiu d'aquesta relació és vetllar per les inquietuds i necessitats relacionades amb la seguretat que puguin afectar a aquestes entitats, especialment a la comunitat educativa.

La col·laboració entre l'ORC de la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Ripoll i l'Institut Germans Vila Riera de Camprodon es va iniciar fa quasi dues dècades, concretament el 2003, i fins ara s'ha mantingut la coordinació de manera fluida i efectiva. S'han atès moltes qüestions i incidents que han anat sorgint al llarg del temps i l'alumnat ha rebut amb molt interès les explicacions que els Mossos d'Esquadra hem anat exposant en les nostres presentacions.

Enguany es compleixen 25 anys de l'Institut Germans Vila Riera i és per aquest motiu que ens afegim a la celebració felicitant-vos efusivament i desitgem que la nostra entesa perduri en el temps.

Rafael Manzano i Pintor. Cap ABP Ripollès

Xerrada sobre prevenció de conductes perilloses i ús correcte d'internet. 2016

Prevenió de riscos laborals a l'institut

Fent recerca d'informació sobre el tema en qüestió em trobo documents a l'arxiu de l'Institut i entre els papers «un disquet de color negre amb una etiqueta blanca». A l'etiqueta diu: **Pla d'emergència**. Escrit amb llapis, encara es pot llegir i per sort no s'ha esborrat. Segur que els nostres actuals alumnes no han vist gaires d'aquests tipus de disquets: són petits, de forma quadrada i s'anomenen disquet 3,5". És clar, estem parlant de fa 25 anys!.

He fullejat tots els documents, però el disquet m'ha quedat pendent. Tinc curiositat per esbrinar la documentació que té guardada. Em desvio del meu objectiu d'escriure un petit article sobre la Prevenció de Riscos Laborals i em pregunto: qui devia escriure amb llapis sobre l'etiqueta del disquet? Algú dels meus companys o excompanys? Per sort o no, encara tenim al centre ordinadors amb disqueteres antigues.

Introdueixo el disquet a la disquetera, encaixa perfectament i, de sobte, penso que potser té un virus. Bé, aquest es pot solucionar amb un programa antivirus. Avui en dia el tema dels virus informàtics i el de tots tipus, ben actual!

He trobat articles, lleis, normatives, instruccions... i també he esbrinat el nom del professor que va ser nomenat, per primera vegada, al nostre institut com a Coordinador de Riscos Laborals. Corroborat per altres companys, puc dir que el primer coordinador de riscos laborals nomenat al nostre centre va ser en Manel Abella, professor de Ciències Naturals.

En el transcurs del temps, l'assignació d'aquesta figura va canviant de persona segons la distribució de les diverses coordinacions a cobrir o l'estabilitat en el lloc de treball del professorat en qüestió.

Ja antigament, l'àmbit de riscos laborals s'aplicava i es començava a estudiar en els diversos cicles i nivells educatius per preparar l'alumnat en la utilització d'eines, productes perillosos, estris de laboratori, tot tipus de maquinària o feines que presentessin la possibilitat de risc d'accident laboral.

Actualment tenim a la nostra disposició un document elaborat pel departament d'Educació que el podem trobar en aquesta adreça electrònica:

https://documents.espai.educacio.gencat.cat/IPCServeisPersonal/PrevencioRiscosLaborals/pla_prevencio_departament.pdf

Aquest document té com a títol "**Pla de prevenció de riscos laborals del Departament d'Educació**".

Com diu aquest document:

■ La qualitat de la feina està íntimament relacionada amb unes condicions de treball adequades. Els treballadors del Departament d'Educació han de tenir garantides unes condicions de treball òptimes, com a premissa bàsica per aconseguir la qualitat de la tasca realitzada i la satisfacció personal. L'objectiu final de totes les actuacions que es duguin a terme en aquest camp ha de ser la prevenció i el control dels factors de risc, per evitar les possibles conseqüències sobre la salut del personal treballador i l'entorn material.

◆ Per donar resposta al mandat constitucional i a les normatives de la Comunitat Europea en matèria de prevenció de riscos laborals, l'any 1995 es promulga la Llei 31/1995, de 8 de novembre, de prevenció de riscos laborals, la qual, amb referència a l'àmbit de les administracions públiques, marca un abans i un després.

▲ Posterior reforma amb la Llei 54/2003, de 12 de desembre, sobre el marc normatiu de la prevenció de riscos laborals.

En el curs 2002-2003 s'implanta en els centres docents la prevenció de riscos laborals

Tota la comunitat educativa tindrà informació sobre drets humans en el món laboral, accidents laborals, malalties professionals, plans d'evacuació, simulacres en els centres educatius, protocols d'evacuació, consells preventius, concrecions de les funcions de coordinadors, formacions per a coordinadors, senyalitzacions, organigrames d'actuació en cas d'accidents d'alumnes, organigrama d'actuació en cas d'emergència, terminologia bàsica, informació bàsica sobre productes químics, desenvolupament dins el currículum de l'alumnat dels continguts de prevenció de riscos, equips de lluita contra incendis, equips de protecció oficial (**Epis**).

Treballem en els plans d'evacuació i el simulacre en el nostre centre

Concretant algunes de les funcions del coordinador de riscos laborals, treballem en els plans d'evacuació i el simulacre en el nostre centre. Disposem de formació periòdica per actualitzar coneixements i per conèixer noves actuacions possibles.

Tot sembla fàcil quan no es produeix cap accident o quan realitzem els simulacres d'evacuació que any rere any podem anar millorant i tenim eines i recursos per poder respondre a petites qüestions.

I les **Epis** que els nostres alumnes utilitzen al taller o laboratori no passen de ser ulleres de protecció i guants.

En el nostre centre, el més normal és fer un simulacre d'evacuació ja que no tenim riscos associats que ens indiquin necessitats de confinament en el nostre entorn. Després de molt de temps pensant que el **confinament** no entraria dins dels nostres simulacres, tot canvia.

Un dia qualsevol, ens informen a les notícies sobre un virus que es propaga per tot el món.

Declaració de pandèmia.

De cop i volta tots aprenem a utilitzar nous **Epis** com mascaretes quirúrgiques, mascaretes FFP2, pantalles de protecció, guants i productes desinfectants, gel hidroalcohòlic i termòmetres i també ens arriba l'aprenentatge de què és el **confinament**. Ràpidament, grans i petits serem conscients dels perills i dels efectes de la pandèmia. Ens ha quedat clar el concepte **confinament**.

Esperem no haver de fer servir altres mascaretes més complexes.

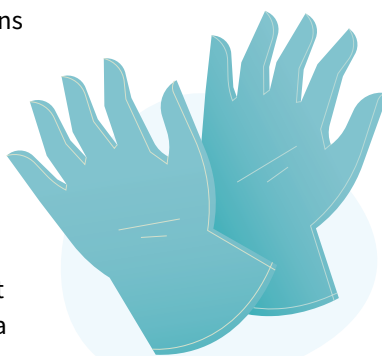
També ens queda clar a molts de nosaltres la feblesa de la vida. I que els recursos que tenim avui en dia com a proteccions individuals i col·lectives encarats al lloc de treball es poden emprar com a protecció fora de l'àmbit de treball.

Esperem no haver de fer servir altres mascaretes més complexes.

Bé, tot i que la Prevenció de Riscos Laborals es refereix al lloc de treball, l'aprenentatge que anem assolint al llarg de la vida laboral sobre prevenció ben segur que ens podrà ser útil en casos perillosos o excepcionals de la nostra vida personal, i la prevenció i el control dels factors de risc poden evitar riscos innecessaris que puguin comprometre les nostres vides.

Salut!

Manela Vera Pérez
Coordinadora de riscos laborals

Ins Germans
Vila Riera

**Els actes del 25è aniversari i la revista L'Esquitx
especial 25è aniversari han estat possibles
gràcies a les col·laboracions de:**

Ajuntament de Camprodon

Ajuntament de Llanars

Ajuntament de Molló

Ajuntament de Sant Pau de Segúries

Ajuntament de Setcases

Ajuntament de Vilallonga de Ter

Consell Comarcal del Ripollès

Cooperativa Popular de Fluid Elèctric